Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

22557.

Af K. L. Rahbek
Professor.

Kiöbenhavn.
trykt og förlagt af Director J. F. Schultz

FREDERIKSBERG KOMMUNEBIBLIOTEKER

05.9
Ch 24
magasin

37 5303

L

Almanak

for

Aaret 1806.

Formørkelser.

Udi indeværende Aar 1806 indtræffe i alt tre Formørkelser, nemlig tvende Soelformørkelser og en Maaneformørkelse. Maaneformørkelsen skeer Natten imellem den 4 og 5 Januar. Den begynder den 4 Januar om Aftenen Kl. 11. 20 Min. 46 Sec. Den er paa det største den 5 Januar om Morgenen Kl. 0. 46 Min. 31 Sec.; da noget over ni tolvte Deel af Maanen er formørket. Formørkelsen endes den 5 Januar om Morgenen Kl. 2. 12 Min. 56 Sec., efter at den har vedvaret i 2 Timer 52 Min. 10 Sec. Den første Soelformørkelse indtræffer den 16 Juni, den begynder Kl. 5. 38 Min. Eftermiddag; den er størst Kl. 6. 5 Min., da noget over en tolvte Deel af Solen er formørket; og den endes Kl. 6. 32 Min.; alt efter sand Tid i Kiøbenhavn. Den anden Soelformørkelse indtræffer den 9 December, men bliver ikkun at see i Jordklodens sydlige Halvkugle.

Januar eller Glugmaaned har 31 Dage.

O	1	Nytaar	
T	2	Abel	
F	3	Enoch	
Lø	4	Methusalem	
S	5	S eft. Nytaar	Fuld ☺ Kl. 0. 53 M. Form.
M	6	Hellig 3 Konger	
Ti	7	Knud Hertug	
O	8	Erhard	
T	9	Julianus	
F	10	Paul Eremit	
Lø	11	Hyginus	Sidste ☾ Kl. 6. 10 M. Eftern.
S	12	1 Sond. eft. Hellig 3 K.	
M	13	Hilarius	
Ti	14	Felix	
O	15	Maurus	
T	16	Marcellus	
F	17	Antonius	
Lø	18	Prisca	
S	19	2 Sond. eft. Hellig 3 K.	Nye ● Kl. 8. 42 M. Eftern.
M	20	Fabian Sebastian	
Ti	21	Agnes	
O	22	Vincentius	
T	23	Emerentius	
F	24	Timotheus	
Lø	25	Pauli Omvendelse	
S	26	3 Sond eft. Hellig 3 K.	
M	27	Chrysostomus	Første ☽ Kl. 7. 23 M. Eftern.
Ti	28	Kronpr. Frederik	
O	29	Christian 7 Fødsel	
T	30	Lovisa	
F	31	Virgilius	

Februar eller Blidemaaned har 28 Dage.

Lo 1 Brigida

S 2 Septuagesima. Kyndelmisse.
M 3 Blasius — Fuld ☺ Kl. 11.
Ti 4 Veronica — 34 M. Form.
O 5 Agatha
T 6 Dorothea
F 7 Richard
Lo 8 Corintha

S 9 Sexagesima
M 10 Scholastica — Sidste ☾ Kl. 9.
Ti 11 Euphrosina — 17 M. Form.
O 12 Eulalia
T 13 Benignus
F 14 Valentin
Lo 15 Faustinus

S 16 Fastelavn
M 17 Findanus
Ti 18 Juliane Sophie — Nye ☻ Kl. 3.
O 19 Aske Onsdag — 38 M. Efterm.
T 20 Eucharius
F 21 Samuel
Lo 22 Peders Stoel

S 23 1 Sønd. i Faste
M 24 Mathias
Ti 25 Victorium
O 26 Tamperdag — Første ☽ Kl. 6.
T 27 Procopius — 26 M. Form.
F 28 Ollegaard

Lo 1 Albinus

S 2 2 Sønd. i Faste
M 3 Lucius
Ti 4 Adrianus — Fuld ☺ Kl. 10.
O 5 Theophilus — 5 M. Efterm.
T 6 Gotfred
F 7 Perpetua
Lo 8 Beate

S 9 3 Sønd. i Faste
M 10 Thala
Ti 11 Gregorius
O 12 Macedonius — Sidste ☾ Kl. 4.
T 13 Eutychius — 36 M. Form.
F 14 Zacharias
Lo 15 Gudmund

S 16 Midfaste
M 17 Giertrud
Ti 18 Alexander
O 19 Joseph
T 20 Gordius — Nye ● Kl. 8.
F 21 Benedictus — 11 M. Form.
Lo 22 Paulus

S 23 5 Sønd. i Faste
M 24 Ulrica
Ti 25 Marie Bebudelse
O 26 Gabriel
T 27 Castor — Første ☽ Kl. 2.
F 28 Eustachius — 45 M. Efterm.
Lo 29 Jonas

S 30 Palme Søndag
M 31 Frederik 5 Fødsel

April eller Faaremaaned har 30 Dage.

Ti	1	Hugo
O	2	Theodosius
T	3	Skiertorsdag — Fuld ☉ Kl. 8.
F	4	Langfredag — 48 M. Form.
Lø	5	Irenæus
S	6	Paaskedag
M	7	2den Paaskedag
Ti	8	Jonas
O	9	Procopius
T	10	Ezechiel
F	11	Leo — Sidste ☾ Kl. 0.
Lø	12	Julius — 11 M. Form.
S	13	1 Sond. eft. Paaske
M	14	Tiburtius
Ti	15	Flottedag i Kbhavn.
O	16	Mariane
T	17	Anicetus
F	18	Eleutherius — Nye ● Kl. 9.
Lø	19	Daniel — 46 M. Efterm.
S	20	2 Sond. eft. Paaske
M	21	Florentinus
Ti	22	Cajus
O	23	Georgius
T	24	Albertus
F	25	Marcus Evang. — Første ☽ Kl. 8.
Lø	26	Cletus — 58 M. Efterm.
S	27	3 Sond. eft. Paaske
M	28	Vitalis
Ti	29	Petr. Mart.
O	30	Severus

Mai eller Maimaaned har 31 Dage.

T	1	Philippi Jacobi. Voldborg	
F	2	Bededag.	Fuld ☺ Kl. 8.
Lø	3	Kaarsmisse	9 M. Efterm.
S	4	4 Sønd. eft. Paaske	
M	5	Gothard	
Ti	6	Joh. ant. Port.	
O	7	Flavia	
T	8	Stanislaus	
F	9	Casparus	
Lø	10	Gordianus	Sidste ☾ Kl. 6. 39 M. Efterm.
S	11	5 Sønd. eft. Paaske	
M	12	Pancratius	
Ti	13	Ingenus	
O	14	Christian	
T	15	Christi Himmelfart	
F	16	Sara	
Lø	17	Bruno	
S	18	6 Sønd. eft. Paaske	Nye ● Kl. 8. 32 M. Form.
M	19	Potentiana	
Ti	20	Angelica	
O	21	Helena	
T	22	Castus	
F	23	Desiderius	
Lø	24	Ester	
S	25	Pintsedag	Første ☽ Kl. 2. 13 M. Form.
M	26	2den Pintsedag	
Ti	27	Lucianus	
O	28	Tamperdag	
T	29	Maximus	
F	30	Vigandus	
Lø	31	Petronelle	

Juni eller Skiersommer har 30 Dage.

S 1 Trinitatis	Fuld ○ Kl. 8.
M 2 Marcellinus	43 M. Form.
Ti 3 Erasmus	
O 4 Optatus	
T 5 Chr. Legemsfest	
F 6 Robertus	
Lø 7 Jeremias	
S 8 1 Sond. eft. Trin.	
M 9 Primus	Sidste ☾ Kl. 11.
Ti 10 Onuphrius	49 M. Form.
O 11 Barnab. Ap.	
T 12 Basilius	
F 13 Cyrillus	
Lø 14 Rufinus	
S 15 2 Sønd. eft. Trin.	
M 16 Tycho	Nye ● Kl. 5.
Ti 17 Botolphus	10 M. Efterm.
O 18 Ericus	
T 19 Gervasius	
F 20 Sylverius	
Lø 21 Albanus	
S 22 3 Sond. eft. Trin.	
M 23 Paulinus	
Ti 24 St. Hans Dag	Første ☽ Kl. 7.
O 25 Prosper	53 M. Form.
T 26 Pelagius	
F 27 7 Sovere	
Lø 28 Eleonore	
S 29 4 Sond. eft. Trin.	
M 30 Lucina	
	Fuld ○ Kl. 10.
	39 M. Efterm.

Juli eller Ormemaaned har 31 Dage.

Ti 1	Theobaldus	
O 2	Marie Besøgelse	
T 3	Sophie Magdalena	
F 4	Ulric	
Lø 5	Ansbelmus	
S 6	5 Sønd. eft. Trin.	
M 7	Lovise Augusta	
Ti 8	Kield	
O 9	Sostrata	Sidste ☾ Kl. 2.
T 10	Vilh. Caroline	9 M. Form.
F 11	Josva	
Lø 12	Elias	
S 13	6 Sønd. eft. Trin.	
M 14	Bonaventura	
Ti 15	Apost. Deling	
O 16	Susanne	Nye ● Kl. 0.
T 17	Alexius	28 M. Form.
F 18	Arnolphus	
Lø 19	Justa	
S 20	7 Sønd. eft. Trin.	
M 21	Everus	
Ti 22	Maria Magdalene	Første ☽ Kl. 8.
O 23	Apollinaris	25 M. Form.
T 24	Christina	
F 25	Jacob	
Lø 26	Anne	
S 27	8 Sønd. eft. Trin.	
M 28	Aurelius	
Ti 29	Oluf	
O 30	Abdon	Fuld ○ Kl. 10.
T 31	Germanus	5 M. Form.

F 1 Peders Fængsel
Lø 2 Hannibal

S 3 9 Sønd. eft. Trin.
M 4 Dominicus
Ti 5 Osvald
O 6 Christi Forklaring
T 7 Donatus
F 8 Ruth
Lø 9 Romanus

Sidste ☾ Kl. 2.
13 M. Efterm.

S 10 10 Sønd. eft. Trin.
M 11 Herman
Ti 12 Clara
O 13 Hippolytus
T 14 Eusebius
F 15 Marie Himmelfart
Lø 16 Rochus

Nye ● Kl. 7.
33 M. Form.

S 17 11 Sønd. eft. Trin.
M 18 Agapetus
Ti 19 Sebaldus
O 20 Bernhard
T 21 Salomon
F 22 Symphoria
Lø 23 Zachæus

Første ☽ Kl. 2.
12 M. Form.

S 24 12 Sønd. eft. Trin.
M 25 Ludvig
Ti 26 Irenæus
O 27 Gebhard
T 28 Lovisa
F 29 Joh. Halsh.
Lø 30 Benjamin

Fuld ○ Kl. 5.
34 M. Form.

S 31 13. Sønd. eft. Trin.

M 1 Egedius
Ti 2 Elisa
O 3 Seraphia
T 4 Juliane Marie
F 5 Regina
Lø 6 Magnus — Sidste ☾ Kl. 0. 16 M. Form.

S 7 14 Sønd. eft. Trin.
M 8 Marie Fødsel
Ti 9 Gorgonius
O 10 Burchard
T 11 Hellebert
F 12 Guido
Lø 13 Cyprianus — Nye ● Kl. 3. 16 M. Efterm.

S 14 15 Sønd. eft. Trin.
M 15 Eskild
Ti 16 Euhemia
O 17 Tamperdag
T 18 Chr. Frederik
F 19 Constantia
Lø 20 Tobias — Første ☽ Kl. 5. 7 M. Efterm.

S 21 16 Sønd eft. Trin.
M 22 Mauritius
Ti 23 Linus
O 24 Tecla
T 25 Cleophas
F 26 Adolph
Lø 27 Cosmus — Fuld ○ Kl. 9. 20 M. Efterm.

S 28 17 Sønd. eft. Trin.
M 29 St. Michel
Ti 30 Hieronimus

October eller Sædemaaned har 31 Dage.

O 1 Remigius
T 2 Ditlev
F 3 Mette
Lø 4 Franciscus

S 5 18 Sønd. eft. Trin.	Sidste ☾ Kl. 8.
M 6 Broderus	48 M. Form.
Ti 7 Amalia	
O 8 Ingeborg	
T 9 Dionysius	
F 10 Gereon	
Lø 11 Dr. Frederik	

S 12 19 Sønd. eft. Trin.	Nye ● Kl. 0.
M 13 Angelus	40 M. Form.
Ti 14 Calixtus	
O 15 Hedevig	
T 16 Gallus	
F 17 Florentinus	
Lø 18 Lucas Evang.	

S 19 20 Sønd. eft. Trin.	Første ☽ Kl. 11.
M 20 Henricus	28 M. Form.
Ti 21 Fløttedag i Khavn	
O 22 Cordula	
T 23 Søren	
F 24 Proclus	
Lø 25 Crispus	

S 26 21 Sønd. eft. Trin.	
M 27 Sem	Fuld ○ Kl. 0.
Ti 28 Krp. Marie	35 M. Efterm.
O 29 Narcissus	
T 30 Charl. Lovise	
F 31 Lutherus	

November eller Slagtemaaned har 30 Dage.

Lø 1 Alle Helgen	
S 2 22 Sønd. eft. Trin.	
M 3 Hubert	Sidste ☾ Kl. 4.
Ti 4 Otto	19 M. Efterm.
O 5 Malachias	
T 6 Leonhardt	
F 7 Engelbret	
Lø 8 Claudius	
S 9 23 Sønd. eft. Trin.	
M 10 Adelhaide	Nye ● Kl. 10.
Ti 11 Mort. Bisp	31 M. Efterm.
O 12 Torkild	
T 13 Arcadius	
F 14 Frederik	
Lø 15 Leopold	
S 16 24 Sønd. eft. Trin.	
M 17 Anianus	
Ti 18 Hesychius	Første ☽ Kl. 8.
O 19 Elisabeth	10 M. Form.
T 20 Volkmar	
F 21 Marie Ofring	
Lø 22 Fred. Ferd.	
S 23 25 Sønd. eft. Trin.	
M 24 Chrysogonus	
Ti 25 Catharina	
O 26 Conrad	Fuld ○ Kl. 2.
T 27 Facundus	52 M. Form.
F 28 Sophie Magd.	
Lø 29 Sarturnus	
S 30 1 Sønd. i Advent	

December eller Christmaaned har 31 Dage.

M 1 Arnold		
Ti 2 Bibiana		Sidste ☾ Kl. 11.
O 3 Svend		35 M. Efterm.
T 4 Barbara		
F 5 Sabina		
Lø 6 Nicolaus		
S 7 2 Sond. i Advent		
M 8 Marie Undf.		
Ti 9 Rudolph		
O 10 Judith		Nye ● Kl. 3.
T 11 Damasus		14 M. Form.
F 12 Epimachus		
Lø 13 Lucie		
S 14 3 Sond. i Advent		
M 15 Nicosius		
Ti 16 Lazarus		
O 17 Tamperdag		
T 18 Lovise		Første ☽ Kl. 5.
F 19 Nemesius		22 M. Form.
Lø 20 Abraham		
S 21 4 Sond. i Advent		
M 22 Japet		
Ti 23 Thorlacius		
O 24 Adam		
T 25 Juledag		Fuld ○ Kl. 3.
F 26 St. Steph.		51 M. Efterm.
Lø 27 Joh. Evang.		
S 28 Sond. i. Juul og Nytaar		
M 29 Noah		
Ti 30 David		
O 31 Sylvester		

Nytaarshelsen
fra en Datter til sin Fader.
(Et Anecdoton af Joh. Ewald.)

Som Snee bortsmelter Støvets Dage,
Som Nattens Riim forgaaer vort Liv,
Hvo sagtner Tidens Gang, hvo binder
Det Dieblik, som nu forsvinder?
Mon du kan sige: kom tilbage!
Du stærke Gud! som sagde: bliv!

Glimt, som den Evige betroede
Min Siæl af Skabningen og sig
O du som voxer ved at nydes,
O Glimt! som aldrig meer tilbydes,
Uigienkaldelige Gode,
O Tid, vær meer end Guld for mig!

Men du min Fader, du som lærte
Mit Bryst sit første Aandedræt,
O du, som først har viist mit Øie
Mig selv, Naturen og den Høie;
O at du kunde see mit Hierte,
Thi Ord kan ei fortolke det.

Og hvilken Tak er ei for liden,
For svag til dig min første Ven!
Hvad vil da min uvante Læbe?
Hvad er min Sang? Mon den tør stræbe
At lønne ham, som gav mig Tiden,
Og lærte mig at nyde den!

Men han, som huld bønhører Svage,
Gud skal betale dig min Gield;
Ja Tidens Fader skal fornemme
Min Bøn, og mærke paa min Stemme;
Han skal forlænge dine Dage,
Og han skal krone dem med Held.

Ved ham skal du med Haab tiltræde,
Med Tak beslutte dette Aar,
Ved hans Velsignelse formere
Din Alder sig med mange flere,
Og han beslutte dem med Glæde,
Med salig Lyst, som ei forgaaer.

Et Andet
fra en Datter til en Fader.
(af Ewald.)

O du, min Ungdoms tro Veileder,
Som styrer mig til varig Lyst;
O du, som planter Saligheder,
Og unge Dyder i mit Bryst,
Troer du, at Nattens Svælg fortærte
Det Aar, som var? Ak nei, det er!
Du selv, du bandtst det i mit Hierte
Med evige Velgierninger;
Min Tak har giemt, hvad Jorden taber,
Den hindrer Tiden i at flye;
Min levende Erindring skaber
Den alt forsvundne Tid paa ny;
Mit Oie seer med Lyst tilbage,
Min Fader! og min rørte Siæl

Foreviger de glade Dage,
Som du betegner med mit Vel.
Algodhed lønne dig, og byde
Din Siæl at see med Tillid frem,
At sine glade Aar, at nyde,
Og ei at kunne tælle dem.
Han lyse dig, og han udbrede
En lang, og tryg, og banet Vei
For ved dit Ansigt, og veilede
Din Siæl til Fryd, som endes ei,
Rigdommens, Glædens Herre træde
I din gieldbundne Datters Sted;
Han selv giengielde dig den Glæde,
Som du har overøst mig med;
Hans Naade skienke dig en Alder
Ærværdig, rolig, høi og sød;
Han byder, at du ikke falder,
For du hensegner i hans Skiød!

Landliv.

Mangen Vunde Mennesker tilføied'
Dette Hierte, som for Brødre slog;
Ingen Øret til min Klage bøied'
Ingen Broder i sin Favn mig tog.
Men da kom jeg her i Fredens Bolig,
Hvor Naturen moderlig fortrolig
Til sit varme Bryst mig drog.

Himlen dækker med sit Ætherklæde
Hver en Vunde, kiølende og sval;
Markens Blomster deres Skiød udbrede,
Vugge mig i solforgyldte Sal.
Huld Kiærmindens Asur-Øje blinker,
Lig en smækker Mø mig Lillien vinker
I den lave, grønne Dal. —

Træets løvbedækte Arm sig slynger
Svalende om Kindens Purpurblod,
Bækkens kolde Sølverboble flynger
Styrkende sig om min trætte Fod.

Søvnen rækker mig sit Valmubæger,
Zefyrs spæde Liliefinger leger
I den perlekrandste Flod. —

Fuglen kredsende sig om mig svinger,
Vækker mig med hoitidsfulde Sang:
"Bind din Sorg paa mine raske Vinger,
"Nyd din Sommer, o, den er ei lang!"
Glædens Genier mig huldt omsvæve,
I usynlig Favn min Aand de hæve
Langt fra Byers Qval og Tvang.

Smerten i den nylig aabne Vunde,
Hvert et Suk fra den beklemte Barm
Let, som Morgendug fra Solen, svunde,
Da Naturen favned' mig saa varm.
O, Natur! behold mig i din Bolig,
Gior mig meer og meer med dig fortrolig,
Slip mig aldrig af din Arm!

Sagen.

Ønsker.

Mens Blod og Safter let i unge Aarer flyde,
Hver Time smiler mod vor glade Aand,
Erindring, Nydelse, og Haab da byde
Som tvende Gratier hinanden Haand,
Og alle Blomster paa vor Bane sprede,
Og alle gyde Nektar i vor Skaal,
Og mod de ringe Sorgers korte Vrede
Indhyller Ungdoms Letsind os i Staal.

Naar Manddoms Aar vor Ungdoms Dag fortrænger,
(Thi — ak! — vor Ungdom kun en Vaardag er.)
Plan knuser Plan, og Ønske Ønske sprænger,
Men Misheld driller Haabet lumsk, og leer.
Ja mellem vor selvskabte megen Plage,
Er Ønsket værst, det ikkun avler Klage.

Vær du mit Skiold, min Læge vær, o Kummer!
Udslet hvert Ønske af min kolde Barm,
Ei meer jeg tælle Haabets Løvtesummer,
Kun for at tælle mig desmere arm!
Viis, ligegyldig, død mod Eftertiden
Fra Ønskers Daarskab, Løvters Drillen fri,
Jeg tage Dagen, som den kommer! — siden
Kun det er Frihed, Resten Slaveri.

Zetlitz.

Efter en oldskottisk Sang.

Her sad min Elsker hver Qvæl i Vaar;
I Græsduggen sad han her —
Nu er det ei Dug, hvorpaa jeg gaaer,
Nei, mine Taarer det er.
Jeg læned' mig til en Eeg saa tryg,
Og drømte om Varighed,
Men ak, den bøied sig falsk og myg,
Saa giorde min Elsker med!

Ja, Elskov, den er saa sød og blid,
Imens den er ung og ny;
Men naar den har smilet en stakket Tid,
Den svinder, som Røg i Sky.
Og, hvorfor skulde jeg pynte mig,
Hvi skulde jeg flætte mit Haar?

Nei, lad de Piger kun pynte sig,
Til hvem min Elsker nu gaaer.

Min Seng skal være det Siv ved Strand,
Ei Lagen skal dække mig meer.
Min Drik skal være det Møllevand,
Som her mine Taarer seer.
Naar vil du blæse, Septembervind!
Og ryste det gule Lov?
O, Død, naar puster du paa min Kind?
Naar vifter du mig i Stov.

Det er ei Frost og det er ei Snee,
Hvoraf mine Tænder slaae,
Hvoraf de ryste de spæde Knæ,
Og skiælve de Hænder smaae.
Men mig er min Elskers Barm, som Snee,
Og haard, som Iisklumpen blaa;
O, derfor ryste de spæde Knæ,
Og derfor de Tænder slaae!

Han kyssede Roserne fra min Kind,
Og sued' mit Hierteblod.
Hvi lukked' jeg ikke med Sølverpind
I Guldskrinet mit Klenod.
O, var det kun født det spæde Noer,
Som jeg under Hiertet bær.
Og var jeg saa lagt i svarten Jord;
Thi glad blier jeg aldrig meer!

Sagen.

Til Velgiørenhed.

Glem ei den Arme i Glædskabens
Dag!
Saa taler en Gud til hvert Hierte,
Da skal du friet fra Angerens
Nag
Nyde den Fryd, du begiærte;
Thi Veldaad luttrer hver
Glæde!

Lad os forskionne det Held, som vi nød,
Og krydre vor festlige Glæde.
Lyde hvad Menneskets Fader os bød,
Mindes de Brødre, som græde;
Thi Veldaad luttrer hver Glæde.

Skiærven, som rækkes med velvillig Haand,
At aftørre taarefuldt Øie,
O den forædles i Giverens Haand,
Signet af Gud i det Høie.
Thi Veldaad luttrer hver Glæde.

Festligen denne vor Aften henſvandt,
Fryden nu haster til Ende.
Fro vi os mindes de Timer, som ſvandt,
Skiønſomt vor Lykke erkiende,
Naar Veldaad luttrer vor Glæde.

Michelſen.

Edvard til Eline.

Das süßeste Glück für die traurende Brust,
Nach der schönen Liebe verschwundener Lust,
Sind der Liebe Schmerzen und Klagen.
Schiller.

Midnats Mørke trindt omkring mig hviler;
Alt omtoner Hvirvelstormens Brag;
ildrødt Lynet over Himlen iler;
fulgt af vilde Tordners hule Slag.
Regnen sig i fulde Strømme gyder
over mulmbedækte Marke hen,
og af oprørt Bølges Fraaden lyder
hule Ekko dobbelt huult igien.
Tordenslaget dundrer, Stormen hviner;
intet Levende bevæger sig;
kun fra mosbeklædte Taarns Ruiner

lyder Nattens Ugles hæse Skrig.
Rædselsløret al Naturen dækker,
tifold Rædsler rase i min Barm;
overalt mig Helvedmarter strækker;
Alt mit Haab er Dødens kolde Arm.
Ha! hvor vildt den røde Straale flammer —
ak! i dyben Mulm den taber sig! —
Trøstertanken: dig maaskee den rammer,
kun med falske Haab oplued mig.
End jeg lever; endnu kan jeg tænke
disse Qvaler under Livets Navn.
O! forbarm dig! bryd dog denne Lænke,
som bortfierner mig fra Hvilens Favn!
der neddysset i den dybe Slummer
hviles, fri fra Liv og Tanke, sødt;
piint af Elskovs grændseløse Kummer
er mig Stenens Leie rosenblødt.
Dog — for Jordens skumle Mørke flører
evig Glemsels Dække om mit Støv,
hvor den barske Stormvinds Hylen fører

til min Gravhois Prud henvisnet Lov:
skal end eengang Tankens matte Vinge —
blytung hviler Sorgen over den —
for min sløve Aand tilbagebringe
Himmelfryd, som svandt for evigt hen.
Ogsaa hine gyselige Dage,
væbnede med giftig Slangebraad,
langsomt tærende den skal fremdrage
henad Fantasiens Gogletraad.
Da Eline! — dødbleg Læbe blegner
ved at stamme dette søde Navn;
mattere den matte Haand hensegner;
dobbelt mig nedbøier Dødens Savn —
da, Eline, dig Farvel jeg siger;
da mit knuste Hierte meer ei slaaer;
men for dig min bange Bøn opstiger
til den Himmel, brustne Blik ei naaer.

Line! see engang fra Verdens Tummel —
ak, som kiølnede dit Bryst for mig —

ei til Nutid, vild og mørk og skummel,
nei! til Tiden, jeg var lykkelig!
Line! tænk de skiønne, blide Dage,
da jeg første Gang, dig, Hulde! saae;
ukiendt med tilsløret Fremtids Plage,
Himlen aaben for mit Øie laae;
da dig Glædens skyldfri Engel fulgte,
signende ethvert af dine Fied,
da din Barm ei skiulte Længsler dulgte,
men i den, som i dit Smiil, var Fred.
Trøstens Bud var du i hver en Hytte,
hvor den stille Kummers Taare flod.
"Gud i Naade Line vil beskytte!"
saa hver takfuld Læbes Stammen lod.
Dig velsigned' kraftløs Oldings Bønner,
naar hans sidste Stund du lindrede;
for dit Held han bad hver Dyds Belønner,
i hvis Faderarm han segnede.
Skadt til Ømhed frygted' du at saare
ham, som med den blege Armod streed;

meer, end Guldet, vidnede din Taare,
at dit Hierte ved hans Kummer leed.
Mild, som Uskylds Engel i det Hoie,
der omfreder Dødeliges Vel,
smilede dit skionne lyse Øie
til hver Skabnings Fryd fordoblet Held.
Sorgfrit, af uskyldig Glæde hævet,
slog i Ungdoms Vaar dit Hierte let;
naar et Suk fra Liliebarmen bæved',
Andres Lidelser udpreste det.
Dig jeg elsked, ene dig, Eline!
som din Edvard elsked' Ingen omt;
ja, til sidste Draabe blev i hine
Dage Salighedens Bæger tomt.
Naar det første Soleglimt forgyldte
Biergetoppen, Øiet knap kan see,
og da høitidsfulde Chor opfyldte
hele Luften, jubeltonende;
steeg min Takkebøn til Lines Skaber;
Glædestaaren over Kinden randt;

hver betinget Tankes Flugt sig taber;
i den ene: "jeg Eline fandt'!"
Omt du favned' mig, tilbedte Pige,
rødmende i Morgensolens Glands;
i dit hulde Blik laae Fredens Rige,
om din Tinding Ydens Tryllekrands.
Fra din Favn jeg til mit Dagværk iilte,
Kiempestyrke laae udi min Aand;
Alt udaanded' Glæde, Alting smilte,
Alt omslyngedes af Rosens Baand.
Naar da Aftnens milde Straaledække
Mark og Eng til qvægsom Ro indbød,
og fra dunkle Lundes mørke Hække
Philomeles Vemodstemme lød:
saae jeg Solen majestætisk glide
hist bag Vesterhavets Bølge ned,
meer end salig ved Elines Side,
drømmende om evig Kierlighed.
Der, hvor giennem Bøgens dunkle Blade
sitterer blege Maanes tause Skin;

hvor dens Straaler sig i Kilden bade,
Alt til festlig Stilhed vies ind;
der den hvalte Stiernebue blinkte
over os Seraphers Salighed,
og os faderligen Gud tilvinkte
Bifald ved vor Siels den hele Fred.
Elskovs Fryd tilvifted' Vestens Vinde,
aandede nyfødte Blomsters Duft,
sused' Stormen, over Biergets Tinde
hvirvlede den støvopfyldte Luft.
Elskov smilte Solens Morgenrøde,
naar dens Straale Purpurskyen brød;
elskovsfvanger syntes mig at gløde
Lynets Piil fra Mørkets dybe Skiød.
For mit Øre tonte Elskovs Stemme
i den glade Lærkes Trilleslag,
og naar Tordnen, skiult i Mulmets Giemme,
Fængslet brød i frygtelige Brag.

Det er forbi. Himlens hule Torden

bringer kun Skræk i mit knuste Bryst;
Lærkens Melodier over Jorden
fode kun til sorten Grav min Lyst;
Lynets Flamme, som mod Jorden rækker,
blinker forbi, men frelser mig ei;
Morgensolens Frembrud mig kun skrækker;
Afgrundens Dyb omringer min Vei.
Ei Orkanen fra Nordpolen brøler,
som min utæmte Lidenskab, vild;
Vestens mildeste Zefyr ei køler
Hiertets langsomt fortærende Ild.

.

Elskte Land! vi drog' fra dine Glæder,
hvor ei Nag forbittrer skyldfri Ro,
hvor ei Smiger Uskylds Blomst nedtræder;
men i Flidens Skygge Roser groe:
til den Stad, hvor ingen Uskyld skaanes,
hvor hver huuslig Fryd sit Gravsted fandt;
hvor det Helligste med Spot forhaanes,
Alvors Værd ikkun tillægges Tant.

Der min Ro blev Kummers dybe Smerte;
myrdet saae jeg Kierlighedens Fryd,
Line, revet fra mit ømme Hierte
ved forgiftet Smigers Trylleklyd.
Du, Eline, som dig fordum klædde
i utvungen Uskylds simple Dragt,
og ved Maiens Blomsterkrands dig glædde
om kastaniebrune Lokker lagt:
fandt nu Fryd blandt hine Kredses Daarer,
hvor selv Dragten Uskylds Spot lod see,
og hvor Perlen, tung af Armods Taarer,
svøbt i Guldets Glands, dem haanede.
Du, Naturens hulde, blide Datter,
som beundred' Gud i Græsset Straa,
og den Fryd, kun Venskabs Dyrker fatter,
hævet end ved Elskovs Straale saae:
svoer til flygtig Letsinds Gøglefane,
hvirvledes i Daarskabs vilde Dands
stedse meer fra Pligtens høie Bane,
døvende i Glædskabs Ruus hver Sands.

Du, som gierne Sandheds Alvorstemme
hørte, selv naar Strenghed var dens Røst,
for med kierlig Omhu den at giemme,
som en trofast Ven, i ømme Bryst:
dig jeg saae af Smigerdunst indhyllet,
som i giftig Taage om dig steeg;
ogsaa du blev af dens Virak tryllet;
Uskylds Engel fra din Side veeg. —
Mørkt og vildt da rullede mit Øie
over Jorden hen mod Dødens Dal;
ingen Bøn steeg til den Evighøie;
ingen Taare lindrede min Qval.
Dog, endnu var Dolken ikke boret
dybt nok i mit Bryst, endnu et Stød
havde Skiebnens Vrede mig tilsvoret,
da jeg blev til Liv og Kummer fød.
Sandske var Naturens Røst ei døvet
i den Barm, som eengang slog for mig;
kun ved Smigergiftens Aande sløvet
var den Elskov, som oplued' dig.

Da du saae, hvor dybt min Kummer malte
sig i blege Furer paa min Kind,
som meer høit end alle Ord udtalte
Smertens Piinsler i det qvalte Sind:
tændtes atter i dit Bryst den Lue,
som sit Ophav selv i Himlen har;
og den Jord, hvor Rædsler syntes true,
atter yndefulde Blomster bar.
Kierlig du dit lyse Øie hæved',
elskovsømt du trykkede min Haand,
og dit lange Kys igiennembæved'
hver min Sands, hver Tanke i min Aand.
Atter sank jeg i din Arm, Eline,
glemte hele Kloden ved dit Bryst;
glemte selv min Smertes stumme Pine,
af Elines Rosenlæbe kyst. —
Saa om salig Fryd og Glæde drømmer
den, som Fristed fandt hos Søvnens Gud;
ak! mens Fantasien' Bægret tømmer,
lyder han Naturens tunge Bud;

Dagen vækker ham til nye Sorger,
som kun Dødens Slummer ende kan;
han, som nys var Himlens frie Borger,
seer sig nu i Eumenidens Land.
Atter fulgte du Sirenens Stemme,
som i Smigertoner om dig lod,
Gud og Pligt og Elskovstro at glemme,
blomsterklædte Spøgelse dig bød.
Grusomt giftig Dolk du kunde støde
i det Hierte, som for dig kun slog,
myrde Livet i dets Morgenrøde,
da mit Bryst for dig kun Aande drog?
Myrde? o, nei langsomt det hentære,
blev mit tunge, skrækkelige Kald;
længe Giften i min Barm ombære,
inden Graven aabner sig, jeg skal.
Ingen Tanke meer min Aand nu fatter;
ingen Redning meer mit Øie seer;
Ulykksalighedens fæle Datter;
vild Fortvivlelse, kun ad mig leer.

Nei! o Furie, jeg seer fremstige
af den mørke Afgrund, viig fra mig!
oplad, Evighed! dit lyse Rige!
Herre, Dommer, Gud! forbarm du dig!
Kierlig du dit Aasyn mod mig bøie,
send et Glimt af Lyset til mig ned,
der omstraaler mildt dit Faderøie,
at oplyse Gravens mørke Bred!
Evigt Nat ei Jordens Ansigt skiører;
i min Siel gienfødes atter Haab;
Krybets, Ormens milde Fader hører
ogsaa mit det sidste, bange Raab.
Ja, Eline, Graven mig indvier
til din Brudgom ved et helligt Baand;
hist for Herrens Ansigt jeg dig bier,
at modtage dig af Dødens Haand.
Evig der din Edvard dig omslynger;
ingen Smigerdæmon skiller os;
evig sig vor Salighed forynger,
hele Mørkets fiendske Hær til Trods!

Frelserengelen mig snart borthenter;
alt ved Gravens aabne Bred jeg staaer;
snart jeg længselfuld dig hisset venter
i Udødeligheds favre Vaar.
Indtil der, som Brud, jeg dig udkaarer,
dig, jeg hellig Troskabs Løfte gav,
skænk du Edvards Minde dine Taarer,
plant en Blomst paa hans forladte Grav!

Tage R. Müller.

Gravminde.

Umærket du som Vaarens Lilie stod,
Du lued ei med Rosens skionne Blod,
Og ei med Liliens Skiær, den hulde hvide;
Men venlig, som en grøn beskeden Urt
I Skyggen frem du voxte reent og puurt,
Og alle kaldte dig den Venskabsblide.

Du blev ei brudt, men til dit svale Ly
For Solens Hede saaes Hyrdinden tye,
Og qvæged Øiet i dit kierligt grønne.
Som en Reseda uden ydre Glands,
Men sød og qvægsom for den indre Sands,
Enhver dig elsked for dit indre Skiønne.

Et langt og sundt og venligt Liv, du nød,
Sig ingen Storm i dine Blade brød,
Du visned smilende, nu sødt du sover!
Mildt Herren tog det Liv, som mildt han gav,
Nu duster Natfiolen paa din Grav,
Og Nattergalen synger oven over.

A. Oehlenschlæger

Romance.

Hun svæved' ned ad blomsterklædte Høie,
Hun gik i Dalene, uskyldig, mild,
Han speided' Landet om med fyrigt Øie,
Han kom fra Bølgerne urolig, vild.

"Er du en Kongedatter, skiønne Pige?
Din Fader Herre paa den stille Øe?"
"Er du en Konge, Fremmede? dit Rige,
Hvor Landet graaner bag den vilde Søe?"

Min Faders Kongedømme, see! sig strækker,
Hvor Hiorden græsser opad Biergets Ryg.
Du seer hans Slot, som Linden hist bedækker;
Der boer han under Vintrens Storme tryg."

"Jeg er en Konge, Skionne! See! mit Rige
Stolt bruser alle Verdens Riger om.
Mit Slot du seer at Vandene at stige.
Vil du med mig en Bolig der, da kom!"

"Du er en Fugl vel over vilde Strømme!
De flagre hid, man veed ei deres Hiem.
De nyde Landets Gode, og bortrømme,
Og Ingen Vinger har at følge dem."

"Du er en Blomst vel i din Faders Have,
Som spirer frem, men visner strax igien,
Den gives til en skion og kostbar Gave,
Men ingen venter at beholde den."

"Du er ustadig vel, som Havets Bølger,
Der tumle med dit Skib fra Land til Land
Imedens den forladtes Øie følger
Dets Løb forgieves i den øde Strand."

"Du er en Drøm vel kun, som kan bedrage
Den Slummerdruknes hede Phantasie;
Men ingen Vaagen kaldte den tilbage,
Og ingen Viis har sat sin Lyst deri."

"Min Fader skal en Hytte til os bygge,
Hvis du med mig i Fredens Skiød vil boe."
"Mit Skib jeg vil med kostbar Pragt udsmykke,
Hvis du vil følge mig, og blive tro."

"Ak! midt i alle dine Herligheder
Jeg vilde længes til min stille Øe."
"Ak! midt i Kierlighedens søde Glæder
Jeg vilde hige mod den vilde Søe."

Ved en elsket Religionslærers Død.

(Et Anecdoton af Johannes Ewald.)

Mon Stov kan følge med den Høie?
Hvo fandt hans Spor, og hvilket Øie
Har seet hans underlige Vei?
Forvovne Stov! hold op at svimle
I dette Svælg af Himles Himle!
Den Evige begribes ei.

Min Siæl, min fængslede, min svage,
Min faldne Siæl, vil du opdage
Hvad Lysets Aander ei kan see.
Velan forsøg det, om du taaler
At stirre paa det Hav af Straaler,
Som bruser om den Herlige.

Af dybt i Støvet vil jeg knæle,
Og Angst og bitter Graad skal qvæle
Hver Tanke, som udforsker dig;
Vor Aand skal zittre og tilbede
Den Gud, hvis Godhed og hvis Vrede
Er viis og ubegribelig.

Men om vi med et ydmygt Hierte
Modtage Bitterhed og Smerte
Af dit alvise Velbehag,
Og om vi knæle, mens du saarer,
O Gud tilgiv de stille Taarer,
Som ene bode for dit Slag.

Naar du fordobbler Støvets Dage,
Som lever sig og os til Plage,
Men bradt bortrykker Jordens Ven,
Da er du Gud, og den Alvise,
Din Villie skal vort Hierte prise,
Endskiondt vi ei begribe den.

Alt hvad du gior, er godt, vor Fader!
Det Onde selv, som du tillader,
Er frugtbart paa Lyksalighed;
Og af det Tab, hvorfor vi græde,
Udspirer Fryd og salig Glæde,
Som Himlens Aander juble ved.

Han lever, han, hvis Støv vi giemme;
Alt blander han sin høie Stemme
Med Cherubiners Frydeskrig;
Alt straaler Naaden, og veileder
Hans Siæl igiennem Saligheder
Til Livets Kilde, op til dig.

Du kaldte din trofaste Hyrde
Til Hvile — du borttogst hans Byrde,
Og du omgierder ham med Lyst,
Hvor herlig kroner du hans Dyder,
Vi veed det, Gud! men Taaren flyder
Og Smerten svulmer i vort Bryst.

Thi ak! vor Siæl er svag, du Høie!
Vort Hierte fængsles af vort Øie
Og lænkes til det Tab, vi see.
Vi veed vor døde Faders Glæde,
Men ak vi see hans Grav, og græde,
Ak vi har tabt den Salige.

Og dyrebare var hans Dage;
Ak een var meer end al vor Klage,
Een Times Tab fortiente den.
Ei er det lidt, os Døden røver,
Du veedst det selv, som Hiertet prøver,
O du, som gavst og togst vor Ven.

Thi som et Lys i Dødens Dale,
Hvis Glimt veilede og husvale
Og styrke trætte Vandrere,
Saa sielden er dit Ords Forkynder,
Der ei henrives af de Synder,
Hvis Afgrund han opdagede.

Saa var vor S*, saa var din Tiener,
Et himmelsk Lys blandt Syndens Venner,
Et saligt Gienskin af din Pagt,
Han leved trofast, som han lærte,
Din Kierlighed var i hans Hierte
Og i hans Mund var Sandheds Magt.

Brostfældig var den faldne Hytte,
Men stærk hans Siæl, som Himlens Støtte,
Urykket i sit store Kald.
Han understøttede den svage,
Og holdt den synkende tilbage,
Og greb den Faldne i sit Fald.

Hans Røst var klar, thi den var kiærlig,
Og mægtig — thi dens Grund var ærlig,
O Gud man kiendte strax din Tolk!
Kun hvo, som han, der selv er dydig,
Kan vække Angst hos hver Ulydig,
Og salig Tillid hos dit Folk.

Nu tier han — derfor, du Hoie!
Formørker Taaren Folkets Øie;
Hans Venner trøster det ei meer,
Vort Lys forøger Himlens Glæde,
Vi kan ei ønske det, vi græde
Hos det tilbageblevne Leer.

Dog Taaren trøster Dydens Venner,
Og Godhed, som borttog sin Tiener,
Har derfor ikke skiult sin Vel;
Men ak! os som en kiærlig Fader
Uigienkaldelig forlader,
Os kun — os trøster Taaren ei.

Hiemvee.

Underlige Aftenlufte!
Hvorhen vinker I min Hu?
Milde, lune Blomsterdufte,
Sig, hvorhen I bølge nu?
Gaaer I over hviden Strand
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med Eders Bølger
Tolke, hvad mit Hierte dølger!

Matte Sool! bag Biergets Stene
Luerød du daler ned;
Og nu sidder jeg allene
I min dunkle Ensomhed.

Hiemme var der intet Field;
Ak! saa er jeg ude vel?
Skal i Nat ei barnligt blunde
I min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg troer at mindes,
Du har sagt med smeltet Bryst:
At i Hiemmet ene findes
Rolighedens stille Lyst.
Schweitzer! som paa Klippen boer,
Du har talt de samme Ord.
Selsom Længsel drev med Vælde
Eder til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
Præger sig i Hiertet ind?
Ak! fra disse nøgne Stene
Vender sig mit bange Sind
Synger Fyrrens, Granens Lov!
Hvor er Danmarks Bøgeskov?

Gustne Flod som mat sig krummer,
Dysser ei min Siel i Slummer.

Hisset rinder ingen Floder
I en stiid og leret Grav
Livets Kilde, Glædens Moder
Taarner sig, det sølublaa Hav!
Slynger sig med venlig Arm
Om sin Datters fulde Barm,
Og ved Blomsten sig forlyster
Paa de unge trinde Bryster,

Stille! Stille! hisset gynger
Baaden mellem Siv og Krat
Sødt en Mø ved Zithren synger
I den tause, lune Nat.
Hvilke Toner! Milde Lyst!
Hvor du trænger i mit Bryst.
Men hvad savner jeg og græder,
Mens hun dog saa venlig qvæder?

Det er ei den danske Tunge!
Det er ei de vante Ord!
Ikke dem, jeg hørte siunge,
Hvo ved Hytten Træet groer.
Bedre er de vel maaskee,
Ak! men det er ikke de,
Bedre troer jeg vist, hun qvæder;
Men — tilgiver, at jeg græder.

Tager ei min Sang for andet
End et ufrivilligt Suk.
Længselsfuldt heniler Vandet,
Aftnen er saa blid og smuk.
Mangen saadan Aftenstund
Sad jeg i min kiere Lund,
Mindet vender nu tilbage,
Det var Aarsag til min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
O! det giorde mig saa vee.

Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder see?
Livet er saa svagt og kort,
Skiæbnen vinker længer bort,
Skal jeg med den sidste Varme
Trykke mig i hendes Arme?

Oehlenschlæger.

Prolog

til et dramatisk Selskabs fem og tyve Aars Høitid.

O Venskab! du vort Samfunds Skytsgudinde!
Din rene Himmelvælde hylde vi;
Sku i hver Broders Bryst, og du skal finde
Din uopløselige Harmoni.

Du var vort spæde Samfunds Fostermoder,
Dets første Fied din Haand veiledet har,
Ved dig saa mangen ædel blev vor Broder,
Skiøndt fiern fra os, dog Mindet dyrebar.

Naar ved den Lov, som Støvets Børn maa lyde,
En Broder sank i Dødens Slummer hen,
Du bød den tause Graad til Lindring flyde,
Og Haabet; atter samles vi igien.

Her saae du fem og tyve Aar forsvinde,
  Med dem saa mangen Ynglings favre Vaar
Og Mandens Sommer; Her din Godheds Minde
  Henrykker Oldingen med sølvgraa Haar.

Du Moder til vor Fryd, vort Held, vor Ære,
  Styr du vor svage Konst, veiled vor Smag
For dig hver anvendt Dag fuldendet være,
  Vor Afskeedsstund i dine Favnetag!

Th. Thaarup.

Sang
i samme Anledning.

Og Brudgommen Ungersvend Wenstab det var,
Han ægtede Ungmøen Glæde,
Net aldrig saae nogen et vennere Par,
Hvor alle, som der var tilstede.

De leved i Aar, og de leved i fem
Saa enig og kierlig tilsammen,
Faa udkaarne Venner da giæstede dem,
Og fryded' sig ved deres Gammen.

De leved i Aar, og de leved i ti,
Hver Dag kan en Soldag ei være,
Men hvad der end ublidt dem mødte derf,
De hialpes saa trolig at bære.

De leved i Aar, leved fem Gange tre,
De Dage saa flux monne rinde;
Den Trofasthed, de da hinanden lod see,
Net aldrig den gaaer dem af Minde.

De leved i Aar, og de leved en Snees,
Nu tindred' den skiønneste Stierne,
Alt voxte, alt tættedes meer deres Kreds,
Og begge de saae det saa gierne.

Nu leved de Aar, leved fem Gange fem,
End trolig de sammen mon vandre,
Hver Ædling, der trolig har vandret med dem,
End knytter dem meer til hverandre.

Held være enhver, som vor Brudepar huld
Hialp Baand der at knytte og binde,
Naar Høitidens Sølv sig forædler til Guld,
Som nu den dem samlede finde.

K. L. Rahbek.

Til vor bortreisende Broder Pavels.

Held den Mand, hvem Sandheds Aand
Til sit Budskabs Tolk bereder!
Brødre ham med venlig Haand
Hen til Kundskabs Kilde leder;
Mangt et saaret Sind han læger,
Standser mangt et Klageskrig,
Graad til Smiil forvandler sig,
Naar han rækker Trøstens Bæger.

Bort fra Pligts og Sandheds Spor
Svage Broder let forvildes,
Flygtig Yngling tryg sig troer,
Men i useet Snare hildes.
Sandheds Tolk! din Stemme lyder
Høit og mægtig til hans Aand.

See ham reddet ved din Haand;
Fol, den Løn er stor, du nyder!

Held den Mand, hvem Pligt og Kald
Uforkrænkelige blive,
Om han end med Vemod skal
Sig fra Venners Favn udrive.
Skiøndt de Afskedshaanden række,
Ædelt Venskabs Broderpagt
Evig, evig staaer ved Magt,
Tid og Frastand den ei svække.

Held dig, Ven! hvis høie Kald
Vinker dig til fierne Egne!
Freidig Selvbevidsthed skal
Dig ledsage allevegne.
Og som her det blev paaskiønnet,
Hvad du var, som Sandheds Tolk,
Saa blandt skiønsomt Broderfolk
Hist dit Hierte see sig lønnet!

Ven og Broder! drag i Fred!
Vi dit Værd tilfulde kiende;
Mindet om din Trofasthed
Stadig i vor Barm skal brænde.
Tidt ved fierne Strand du drage
Svundne Glæders Minde frem!
Tidt du standse fro ved dem
Fra vort Brodersamfunds Dage!

Liebenberg.

Liden Helga.

Liden Helga hun blomstred' i Dalens Skiød
Saa faver og rød
Som Rosen ved Solverflød;
Nu vanker hun falmet, som Lilien hvid,
Der hvirvles paa Veien hid og did
I Støvet for Vandrerens Fod.

Liden Helga hun var saa god, saa skiøn —
I Ly og Løn
Blandt Rosenbuske hun sad.
Da kom en Yngling saa faver og fiin,
Han strøg liden Helga omt paa Kind,
Og kun om et Kys hende bad.

Liden Helga hun kyssed den Ynglings Mund,
Saa rød og rund;
Da blev hun saa glad i Hu;
Hun sagde, tit kyssed jeg Jordbær smaa
Og Roser røde, men aldrig saa
De kyssed' igien som du.

Liden Helga hver Aften til Busken gik,
Hans Stierneblik,
Hans blomstrede Aasyn at see;
De kyssed hverandre, de svermed' omkring
I bølgende Græs med barnligt Spring;
Tit satte han hende paa Knæ....

Liden Helga gav det saa gierne og glad,
Hvorom han bad,
Den Yngling saa venlig og smuk;
Da lukked' de Roser sig jomfrubly,
Den Maane sig skiulte saa rød bag Sky,
I Lunden drog Vinden et Suk.

Liden Helga hun løb hver Aften igien
Til Busken hen —
Den Yngling kom der ei meer.
Fra Busken hun blegnende vender sig,
Og græder — græder saa bitterlig,
Saa tit hun til Busken seer.

Liden Helga hun løber hver Aften igien
Til Busken hen,
Da blev den saa bar og tom;
De Blade fløi om for høstlige Vind,
Saa bortfløi Rosen fra Helgas Kind,
Ei mere til Busken hun kom.

Liden Helga hun blomstred i Dalens Skiød
Saa faver og rød
Som Rosen ved Sølverflod.
Nu vandrer hun falmet, som Lilien hvid,
Der hvirvles paa Veien hid og did
I Støvet for Vandrerens Fod!

Sagen.

Til
Doris Fødselsdag.

Stille ned fra Himmelgaanders Sæde
Smilte Saligheder, stille stod
Dyde, Lykke, og veldædig Glæde,
Doris! om den Dag, da du blev fød.
Selv Naturen henrykt stod, den tænkte
Sig det Held, der skabtes ved dens Haand,
Da den Evige dig, Doris! skiænkte
En ophøiet, stor, og kiærlig Aand;
Satte dig med sieldne Egenskaber
Til den første Stierne blandt dit Kiøn,
Vaaren kom, og prisende din Skaber,
Saae dig som en Morgenrøde skiøn;
Kom, og kom igien, og kom tilbage,
Kom, og saae dig hvergang skiønnere,

Fromme Dyder talte dine Dage,
Gratierne om dem dandsede.
Saa var du, da første Gang mit Øie
Saae dig, Doris! i din Yndighed!
Glæde, som Alfader fra det Høie
Siælden sender dødelige ned,
Strømmed i min Aand og i mit Hierte,
Og jeg tænkte, følte ene dig,
Ene du var Alt, hvad jeg begierte,
Kun ved dig jeg saae mig lykkelig.
Skiæbne! sukked jeg, o at du vilde
Unde mig at vorde Doris Lyst!
Og en Flod, saa reen som Lysets Kilde,
Blussed op i mit henrykte Bryst.
Stedse glødede den i mit Hierte,
Skiøndt min Tunge aldrig røbed dig
Alt mit Haab, min glædeblandet Smerte,
Hvor min Aand i Drømme tabte sig.
Mangen from og ædel Yngling brændte
Høit for dig, som for sit bedste Held,

O jeg saae dig, Harm mit Bryst bespændte,
Bitter Qvide greb min unge Siel;
Men et kiælent Suk fra dig forkyndte
At min Harm, min Sorg fornærmede;
At om Doris mig ei kiærligt undte,
Hendes Ven var jeg dog meer end de.

Ja min Doris! salig fløi de Dage,
Salig og uskyldig fløi de hen;
Aldrig giver Himlen dem tilbage,
O! for evig, evig fløi de hen;
Ak min Siæl dem søger allevegne,
Men en bundløs Afgrund slugte dem;
Nat og Smerte skiule mig de Egne,
Hvor tilforn mit Liv var Himmelen,
Naar, med os og Uskyld vi alene
Rolig i de tause Skygger gik,
Tænkte os hver salig Livets Scene,
Og jeg læste Tanken i dit Blik;
Naar din hvide Haand i min jeg lagde,
Og mit Øie kiærlig mødte dig,

Og en yndig Rødme taus mig sagde,
Bedste Doris — du ei hader mig,
Og et Suk fra dig steeg til Alfader,
Og fandt trefold Gienlyd i mit Bryst,
O min Doris! aldrig, aldrig lader
Himlen meer mig smage saadan Lyst.
Thi en anden — Himmel! — thi en anden
Viste dig et større Held end jeg;
Bedste Pige! men mon og en anden
Mere trofast elsked dig end jeg?
Dog saa var det den Alvises Tykke —
O det var et Vink fra Himmelen!
Henrykt saae jeg din Dages Lykke,
Glemte mig og tænkte ikkun den,
Langt fra denne Lykke at afvende,
Fremmed jeg den, saae dig lykkelig.
Vidste du . . . dog aldrig skal du kiænde
Hele Offret, som jeg bragde dig;
Aldrig, aldrig skal mit Navn dig saare!
Rolig, rolig glemme du kun mig!
Aldrig skal den stille Medynks Taare
Vidne om, du veed, jeg elsked dig.

J. Vadum.

Selskabsang.

At glæde sig ene er intet bevendt,
Saa fage den kommer, er Glæden og endt,
Den Eenlige ikkun hendrømmer sit Liv,
Og haver ei Fryd, som han ei haver Kiv.

Og Sorgen betynger med dødende Haand
Og dobbelte Byrder den Enliges Aand;
Nedboiet han vandrer de møisomme Fied,
Og synker usavnet i Gravhulen ned.

Let Glæden sig nærmer, og Sorgen flyer hen,
Naar rundt om os smiler Veninde og Ven,
Hvert Oie, hver Læbe forkynde da Lyst,
Og Trofasthed taler, naar Haanden blir kryst.

Thi ville vi glade hukomme den Dag,
Som fødte uskyldig Fornøielses Lag,
Og Glæderne, dem os vort Broderbaand gav,
Skal fryde, skal qvæge os indtil vor Grav.

H. W. Abrahamson.

Efter den græske Anthologie.

Sover du vel, Eros? kan du sove,
Du, som røver os saa mangen Slum?
Sover du? tør jeg at røre vove
Denne Piil, den Bue spændt og krum?
Prøv, hvo vil! jeg lader den i Ro
Selv i Slum er Eros ei at tro.

Sagen.

Sang.

Jeg har en deilig Forgietmigei —
Naar stundum bedrøvet jeg gaaer,
Den kommer hen til mig paa min Vei,
Og smilende for mig staaer.
Den smyger kiærlig op til mit Bryst
Og smiler og dufter Trost.

Jeg har en Lilie saa rank og hvid,
Den blomstrer det hele Aar;
Den følger mig altid huld og blid,
Hvorhen jeg paa Jorden gaaer;
Den slynger sig venlig om mit Bryst,
Og smiler, og aander Lyst.

Jeg har en Rose saa frisk og rød,
Den altid er lige skiøn,

Den kommer og sætter sig paa mit Skiød
Og spøger med mig i Lon;
Og naar den helder sig mod mit Bryst,
Da banker det høit af Lyst!

Den Rose, den Lillie, den Glemmigei,
De Tre er min Pigelill;
Hvor hun gaaer med mig paa Livets Vei,
Der smiler hver Ting saa mild!
End længe hun hvile ved mit Bryst
Og være min Skat og Lyst!

Sagen.

Til en Moders Fødselsdag fra en Datter.

(Et Anecdoton af Joh. Ewald.)

Slaa sagte paa de fine Strænge,
Min Muse! syng de spædes Lyst,
Og lad den kiælne Klynken trænge
Saa dybt, saa himmelsk i vort Bryst!
Udsend en Stræng, hvis Zittrende
Er mægtigt, som den Klagetone,
Hvormed de angrende forsone
Den mindste Overtrædelse.

Den Taare, som saa villig flyder,
Og som saa let er stilt igien,
Den omme Siæl, de rene Dyder,
Den dybe Frygt for Skaberen,

Den Drift til Venskab, og til Fryd,
Den Tillid, som ej kiender Kummer,
Den muntre Spøg, den trygge Slummer,
Er meer end høie Harpers Lyd.

Men du, som gavst mig denne Glæde,
Som har bestrøet min Barndoms Vei
Med Roser, og bevart mig Spæde,
At Torne saarede mig ei;
Men du, hvis Haand veiledte mig
Paa Dyds og Viisdoms svære Stier,
Hvor fandt jeg stærke Harmonier,
Som sige, hvad jeg skylder dig?

O du mit Intets tro Veninde!
Hvad var jeg, da dit varme Bryst
Oplivede mig til at finde
Det første Gysende af Lyst?
Hvor var min Siæl? o! elskte! sig,
O du, som fødte mig med Smerte,

Foræl, hvor sov jeg, da dit Hierte
Med stærke Slag opvakte mig?

Af hvilket rædsomt Mulm omspændte
Min Siæl — og bandt min Phantasie,
For dine rene Luer tændte
Det første Glimt af Lys deri?
Dybt sank jeg, Hvirvler drog mig ned
I Chaos; Natten greb mig, Svage!
Da drog din Straale mig tilbage,
Ufattelige Kierlighed!

Oplys mig da, min Siæls Veileder!
Hvi valgte du! hvor fandst du den
Blandt Myridder Muligheder?
Hvad var jeg, at jeg blev din Ven!
Viis mig, du Glimt af Gud, og du
Dens Helligdom, og dens Præstinde,
Lær mig, hvormed jeg kunde vinde
Din Yndest, før jeg var endnu!

Fortæl, hvordan det kiælne Hierte
Blev haardt, og torde ruste sig
Mod Dødens Frygt, og Dødens Smerte,
Og kiæmpe for at frelse mig?
Hvorledes blev mit Liv din Lyst,
Viis mig den underlige Kiæde!
Du som opelskte mig til Glæde
Ved eget ædle Moderbryst.

Og nu! ak naar min Siæl opregner
Utallige Velgierninger,
Hvormed din Haand endnu betegner
Hvert Øieblik, hvori jeg er,
Da, o da flye Kamenerne,
Da svimler Siælen, og fornemmer
En Gienlyd af Algodheds Stemmer,
Og drukner i sin Følelse!

Du som forvandlede min Smerte
Til Slummer og til Haab om Lyst

Fortolk du selv mit fulde Hierte,
Læs din Erindring i mit Bryst.
Der — Elskte! som jeg aander ved,
Min tro, min eneste Veninde,
Der skal du see dig selv, og finde
Et Glenskin af din Kierlighed.

Og den Alvidende skal mærke
Mit Suk, og agte paa min Bøn,
Han den Algode, han den Stærke
Skal være selv din store Løn,
Hans Naade give, at du maa
Med Glæde sildig see tilbage,
Med Lyst erindre disse Dage,
Hvis Kreds vi nu begynde paa.

Hymenæe.

Heil dig, o Venskabs Magt! dit Navn velsignet være!
Serapher føle dig;
Thi du est Jordens Fryd — Alfaders Ære;
Og ingen Glæde uden dig.

Forgiæves ofte søgt, hvor Guld og Marmor pryder
Et Mesterværk af Smag,
Men ofte fundet, hvor Straahytten Dyder
Forener under ringe Tag.

Som Dagens Fødsel blid, men Øiet blankt af Taarer
Seer du i Hiertet ned,
Og — skiulte Magt for Dødelige! — kaarer
Et Par til øm Fortrolighed;

Thi hvad er Kierlighed foruden Venskabs Dyder?
Og er det Kierlighed?

Mel Ild, der grum, som Lynets Straale, bryder
Vor Dyd, vor Ro, vor Lykke ned.
Men hellig er den Drift, Forstand og Venskab byder,
Den skal Alfader see,
Og føle Velbehag ved Støvets Dyder,
Som da han skabte Englene.
Da skal hvert Øieblik en Glædes Krone være
Ved salig Kierlighed,
Og Livets sidste Stund saa blid skal være,
Som Solen, naar den blid gaaer ned.

Th. Thaarup.

Minnehold
eller
den uægte Kiærlighed.
En Fortælling i et Brev.

Das verdient den Namen Liebe nicht.
Goeckingk, Lieder zweyer Liebenden.

Dav. Wahrmund til Baron Rud. v. Hoheneck.
Sp * * y Præstegaard.

De er altsaa fast, urokkelig i Deres Beslutning; De ægter Deres Degnedatter, affiger for stedse Deres henlagte Baronskab, modtager den ledige Forstertieneste, som Deres Forstindsigter, og den Yndest og Agt, De staaer i

hos Vedkommende, give Dem Adkomst til, flytter ud i den lille straatakte Forsterbolig ved Stranden, forsager Deres Fædreland, og alle Deres forfængelige Udsigter, og bliver hos os. Hoheneck! saae jeg kun paa min egen Tarv, jeg vilde glæde mig, glæde mig inderlig derover. De saae, med hvilken Fryd jeg modtog Dem, da De for fem Maaneder siden overraskede mig i min Eensomhed, og jeg i den mig anmældte tydske Forstcandidat Rudolph med Forundring gienkiændte den ædle Yngling, min hengangne Schülers fordums Discipel, der fra sine tidlige Aar af havde været mig saa kiær, der var blevet det endnu ved de Breve, hvormed han i mig vedblev at hædre sin afdøde Lærers Minde; jeg siger Dem formodenlig heller intet Nyt ved at tilføie, at De ved vort daglige Samliv i disse fem Maaneder er hver Dag blevet mig kiærere; at det, efter at jeg nu engang igien har faaet Smag paa at have en Ven, vilde være mig dobbelt tungt paa ny at blive, hvad det er ikke godt for Mennesket at være, eene; at det altsaa for-

mig vilde være en Lyksalighed, langt over min dristigste Forhaabning, saa nær ved min eenlige Præstbolig, neppe midtveis engang paa min Yndlingspromenade langs Havets skovklædte Bred, at have et Vennepar, som Dem og min hulde eiegode Bertha. O jeg tør neppe engang vedblive at udmale mig denne Forestilling; den vilde mod min Hensigt bestikke mig til Fordeel for, hvad der er min Pligt at fraraade; eller i det mindste giøre mig det Offer, jeg maa bringe Overbeviisning og Pligt, usigelig smerteligt.

Om jeg altsaa vil fraraade det! ja min Ven! og det paa det allerbestemteste. Blandt alle mit Kalds høitidelige Forretninger der ingen, ingen, jeg som oftest med større Bæven gaaer til end til Brudevielse; sielden traadde jeg i dette Ærende for Alteret, end sieldnere stod jeg for nogen Brudeskammel, at jo de skrækkelig sande Ord, vor Island har lagt sin Drave i Munden: du hielper at høitideligholde en Ulykkes Dag! faldt mig med græsselig Styrke paa Siælen; og tænk Dem nu, Rudolph!

dolph! tænk Dem, om jeg med denne Følelse skulde træde frem for Bertha og Dem, at lyse en Velsignelse over Dem, o! som for hver, der ikke gjør sig den værdig, bliver den frygteligste af alle Forbandelser, og jeg ikke med freidigt Mod torde sige mig selv: "jo jo! De vil fortiene den, denne Velsignelse! De vil, De skal, De maa blive lykkelige!" Rudolph!

Du kiender mig, Rudolph! veed, at jeg har været Republikaner inden Republikken, som jeg er vedbleven at være det efter den; veed, at de herlige Ord:

Naturen os dannede lige,
Og Adel er ikkun en Lyd,
Allene bør Mennesket vige
For høiere Viisdom og Dyd,

have staaet indskrevne i mit Hierte, inden Digteren og Moden bragde dem paa Alles Læber, og at de ville blive indskrevne deri, saa længe dette Hierte er istand til at modtage eller bevare noget Præg; Du veed, at jeg ikke bøier Knæ hverken for Byrd eller Rang; mig kan det altsaa ikke forarge, at en høibaaren Herr Rigsbaron ægter en ærlig og agtbar Degnedat-

datter; ligesom jeg vel ogsaa, hvis jeg var i Dit Sted, endog uden at faae en Bertha i Tilgift, vilde være gladere ved at erhverve selv som Forster ved Duelighed og gavnlig Vindskibelighed mit Brød, end at være ved Fødsel og Familieconnexioner fyrstelig ***x ff Overhofnimrod, en Skræk og en Landeplage for den omboende Landmand; hvad desværre i saa mangt et Land, der ikke fra den Side er saa lykkeligt som Danmark at regieres af Fyrster, der agte Bondens Sveed, og ere bange for at drage hans Graad og Blod over dem, Hofjagten er. End mindre kan jeg have imod, at Du vil følge Dit Hiertes Valg fremfor Vedtægters, og Fordommes, og Forfængeligheds, og indbildte Fordeles Bud, at Du foredrager den hulde, fromme, kloge, elskelige Bertha, hendes saakaldte ringe Fødsel, og hendes Mangel paa Formue, uagtet, for en høibaaren, stiftsdygtig, riig, forfængelig, og uopdraget Comtesse eller Baronesse af det hellige romerske Rige. Jeg føler saa fuldelig som nogen, at det, Du opoffrer, er Tant, er Intet, er mindre end Intet;

ogsaa er jeg overtydet om, at Du i dette Dieblik opoffrer det som Intet mod Berthas sande og ægte Værd; at det overalt egenlig kun er, fordi Du synes Dig ikke at kunne bringe hende Opoffrelser nok, at Du lægger Vægt paa den, Du hende uafvidende gier hende. Men Rudolph! hvad der i dette Dieblik smiggrer Dig, kunde maaskee angre Dig i Tiden; det smiggrer, har jeg læst, — jeg veed ikke hvor, — Lidenskaben, og dens uafladelige Ledsager Forfængeligheden, at have kiøbt dyre, men naar først Besiddelsen har tilligemed Nyheden tabt en betydelig Deel af sin Interesse, er man saare tilbøielig til at ærgre sig over, man har forkiøbt sig.

Den eneste Beroligelse, Rudolph! jeg i saa Henseende har, og den eneste, som afholder mig fra at selv gaae hen, og sige Din Bertha: vogt dig, gode Pige! den du antager for en ung reisende Forstkyndig, der søger Forfremmelse her, er en af Tydsklands ældste Baroner af en saare høianseelig Familie, med glimrende Udsigter ved sine Forbindelser i sit Fædreland,

men

men som opoffrer det Alt, for at dele Skiæbne med dig!" er den Overbeviisning, jeg efter Dine egne Yttringer, og alt, hvad jeg i hele vor fem Maaneders fortrolige Omgang, har været istand til at erfare og opdage om Dig, har, at Du er en ubesmittet, ufordærvet Yngling, der, som en af eders Digtre saa skiønt og træffende udtrykker sig:

Der nie in schnöder Wollust Schoos
Die Fülle der Gesundheit goss;

For hvem altsaa Qvinden er det, hun ved sin Skabelse er indsat til at være, Mandinde, Mandens første Medhielp, hans Glæders Forstionnerinde, hans Sorgers Delerinde, hans Raad, hans Ven, hans Alt, som een af vore Sange udtrykker sig; for Dig kan da Kiærlighed være, hvad den skal og maa være, for at være Mennesket værdig, en Siæls Følelse, en enthusiastisk begeistrende Lidenskab, og ikke en usel dyrisk Brynde. Rudolph! var ikke dette, troede jeg ikke at være sikker paa, at Du ikke mellem usle Faldne, der vanære deres Kiøn, havde lært at miskiænde og misvurdere Kiønnets

nets Værd, ikke havde lært at vanhellige Kiærligheds Navn, ved at misbruge det til, hvad det ærbare Sprog ikke engang har Benævnelse for, jeg vilde endnu med større Rædsel betragte, endnu hæftigere modsætte mig det Skridt, Du er paa Veie at giøre; det er kun, saa er min faste og urokkelige Overtydning, paa Vestas Alter, den evige Ild brænder. Men endda, Rudolph! men endda; Opoffrelser føles først i den fulde Storhed, efter at man har giort dem, og faaet dem giengieldede; og jo høiere man da anseer sin Opoffrelse, jo mere fristet er man til at giøre høie, vel endog overspændte Fordringer paa Erstatning derfor. Rudolph! Rudolph! overvei vel, hvad Løfte Du agter at aflægge, i det Øieblik, Du giver mig Dit Ord, at leve med Bertha i Medgang og Modgang, i hvad Lykke, Gud den almægtigste eder vil tilskikke, som en Ægtemand bør at leve med sin Ægtehustru! Du veed det selv, hvad Kaar Du gaaer ind til; veed, at Bertha eier Intet, at de gode gamle Skovriderfolk, der have taget hende til sig,

og

og opdraget hende som deres eget Barn, have intet andet at give hende med, end deres Velsignelse; ogsaa Du, Rudolph! har, som Du selv veed, intet videre, end den sidste Rest af Din ikke store Fædrenearv, som Du havde optaget for at giøre den Reise igiennem de nordlige Lande, som nu Kiærlighed synes at ville afbryde her. Jeg har aldrig erkyndiget mig, eller bekymret mig, hvormeget det kunde være; men at det ikke var meget betydeligt, maa jeg formode deraf, at Du, for at kunde komme ud dermed, fandt Dig befoiet at aflægge Dit Navn, og paatage Dig et Incognito, som Du ikke har aflagt for nogen uden for mig. Tienesten, Du agter at tiltræde, er liden, især for en Mand af stræng Retskaffenhed og Ære; Rudolph! jeg veed vel, at frivillig Nøisomhed er Dig ikke fremmed; men er Du og vis paa at kunde bære trange, og — om Vanhæld skulde indtræffe — tunge Kaar, af Nødvendighed, og bære dem, uden at lade dem falde dobbelt tunge paa den, Du bar dem med og for, uden at føle, uden at lade hende føle,

hvis

hvor meget anderledes Du kunde havt det, havde hun ikke været? Rudolph! Rudolph! om jeg engang skulde opleve at see Dig og Bertha ulykkelige med og ved hinanden, og jeg da maatte sige mig selv! uden dig havde disse to Mennesker aldrig kiændt hinanden; uden dig vare de maaskee begge lykkelige! Rudolph! ved vor brave hengangne Schülers Minde, ved al den Kiærlighed, jeg har baaret for Dig fra Din tidlige Barndom, ved vore senere Dages inderlige Venskab, ved hver helligt høitideligt Dieblik, vi have henlevet sammen, besværger jeg da! os ikke denne Draabe Helvedebdder i mit Malurtbægger; Du veed, Du veed, det er beeskt nok desuden!

Tro ikke, Rudolph! at det igien er af mine tungsindige Griller! og hvad er da min Tungsind? Unge Menneske! jeg er fød til Glæden, maaskee trods Dig; jeg har elsket den, kiendt den, og nydt den; min Tungsind er en sørgelig Erfaring, er Verdenskundskab, er

Al den Jammer, jeg saae, og havde min mægtige
Deel af.

Sne:

Snese, Snese Gange har jeg været Vidne, hvorledes de Forbindelser, som syntes knyttede af en Lidenskab, der var stærk nok til at flytte Bierge, syntes beseglede med de overordenligste giensidige Opoffrelser, ikke sielden bleve de allerulykſaligste, bleve en Kiæde af Usamdrægtighed, Utilfredshed, Mistanke, Mishandling, ofte endog af de skiændigste giensidige Utroskaber. Kun om et eeneste af disse, og som endda langt fra ikke var det sørgeligste, jeg har oplevet, vil jeg fortælle Dig. Naar Du har læst det til Ende, o! da læg Haanden paa Dit Bryst, og randsag Dig selv, om Du uden at Dit Hiertes tiltagende Banken modsiger Dig, er istand til at sige: Nei! saadan er jeg ikke, saadan skal jeg ingentid blive.

Ubentvivl erindrer Du endnu, Rudolph! hvor lidenskabelig jeg hang ved den dramatiske Kunst, da jeg paa min første Reise til Tydskland lærte at kiænde Dig; egenlig er den første Anledning til vort Kiændskab, da den var det første Baand mellem Din daværende

Hov-

Hovmester, den ædle Schüler, og mig. Neppe kan Du have glemt, hvorledes vi hele Timer kunde hensætte os, sværme over denne Kunst, kun med den Forskiæl, at Digtekunsten, hvortil han havde det ualmindelige Genie, fornemmelig interesserede ham, medens Skuespillerkunsten, som mit Fædrelands daværende Monstre havde lært mig at elske, især havde Interesse for mig; og at han, der havde mere Verdenskundskab, og Verdenstone, ikke sielden drev Spøg med mine overspændte idealske Fordringer. Derimod veed jeg ikke, om Du husker, at jeg efter at have forladt Leipzig, hvor næsten ene han giorde mig Opholdet taaleligt, foretog mig en Reise giennem det sydlige Tydskland, egenlig for at see de herlige Kunstnere, som den Tid endnu med saa rund en Haand vare omspredte paa de derværende Theatre. Paa denne min Kunstreise kom jeg da ogsaa til **, en østerrigsk Provincialstad; det var min Hensigt, næste Morgen at forlade den, da det Reisetheater, som spilte der, ikke synderlig kunde friste mig til at opsætte min Reise

til

til München, hvor mere berømte Navne, og langt større Kunstinteresse lokkede mig. Midlertid opholdt jeg mig til samtlige mine Correspondenters store Forundring over tre Uger her; de vare af de behageligste i hele mit Liv, og jeg veed ikke endnu, om jeg uagtet alle de Eftervéer, der siden have forgiftet deres Erindring, kunde være fristet til at ønske dem bort.

Samme Dag, som jeg, var der kommet en ny Skuespiller med hans Kone til Byen, de vare staaede af i samme Giestgivergaard, og vi lærte at kiende hinanden ved table d'hote om Aftenen. Manden var en artig Mand, med mange Talenter og Kundskaber, og især med uendelig meget af den Politur, som ene nøie og fortrolig Omgang med den fine og store Verden kan give, og som derfor endog hos ellers udmærkede Kunstnere af dette Slags er saa ualmindelig. Konen var en — endog i det sydlige Tydskland — ualmindelig smuk, meget ung Kone, med en kongelig Figur, et sandt Venus Urania Ansigt, og et Par Øine og et Physiognomie, som noksom sagde, at det hverken

var af Mangel paa Aand, eller Ideer, at hun beskeden og bly ikke just tog synderlig Andeel i Samtalen. Desmere levende blev den snart imellem ham og mig; og inden vi endnu den Aften adskiltes, havde vi fattet saamegen Interesse for hinanden, at han med Varme havde bedet mig, og jeg med Lyst samtykket, at udsætte min Reise nogle Dage, for at bivaane hans og hans Kones første Indtrædelse paa Kunstens Bane. I Forventning af denne deres Debut tilbragte vi da de næste Dage med at besøge og besee de ulignelige deilige Donauegne beromkring Byen, hvis Skionheder imidlertid ved vore idelige og enthusiastiske Samtaler om Kunsten, i hvilke hun efterhaanden, som vi bedre bleve kiendte, mere og mere tog Deel, ikke siælden som en Bisag bleve overseete; ogsaa ledede snart denne vor giensidige Interesse os til fortrolig Aabenhiertighed, saa jeg erfoer deres Kiærligheds hele Roman. Han var en Greve af et af Tydsklands allerældste Grevehuse, hvis Forfædre allerede længe før Næveretstiden havde giort dem frygtede i he-

le det sydlige Tydskland; mere end eet Sted har man baade før og siden viist mig Ruiner af deres Røverslotte, fortalt mig ynkelige Historier om, hvorledes flere af dem i Hussiter- og Bonde-Krigen havde maattet grummelig bøde for deres Umenneskelighed mod deres Underhavende; en af hans Forfædre paa mødrene Side, havde havt den Ære at være af de Herrer, der til Løsen for 30 Aars Krigen af det pragske Slotsvindue bleve kastede paa Møddingen; et Par andre havde i Ungarn maattet række Hals for Feighed, eller forræderisk Forstaaelse med Tyrkerne; kort sagt han var af saa gammel og ægte tydsk Adel, saa høibyrdig, som nogen i hele det sydlige Tydskland; og skiøndt han selv ingen Formue eiede, og havde mistet baade Fader og Moder, ansaaes han dog i Følge hans høie Families store Connexioner, og mægtige Indflydelser — hans egne virkelig ualmindelige Kundskaber og Talenter kom naturligviis ikke i Betragtning — for at være prædestineret til at spille en betydelig Rolle i et geistligt Nabofyrstendom, hvor

især hans Stedmoder hos hans høiværdige Durchlauchtighed var i særdeles Naade. Alt dette uagtet havde han været uædel nok til at forelske sig i sin Stedmoders Kammerpige, et Fruentimmer af meget god borgerlig Herkomst og Opdragse, men som hendes Kaar havde nød til at tiene; og endskiøndt denne Lidenskab vel ikke i Begyndelsen var af det værdigste Slags, havde den dog ved den Modstand, den fandt i hendes urokkelige Ærbarhed og Dyd, snart forædlet sig til saa enthusiastisk en Kiærlighed, at han hverken vilde eller kunde leve uden at eie hende, og at han, da hans høie Paarørende endnu vare ubetænksomme nok til ydermere at opflamme den ved Trudsler og Forfølgelser, gav hende Valget mellem at see ham døe for sine Øine, eller blive hans Kone, med ham forlade Fædreland og Forfølgere, og under Kiærligheds Beskiærmelse søge deres Fremtids Lykke i deres egne Talenter og Flid. Overmandet af saa voldsom en Kiærlighed havde hun givet efter, og da han just hændelseviis erfoer, at Directeuren ved dette østerrigske Pro-

vincialtheater uventet havde mistet tvende af sine betydeligste Personer, fattede han, som ofte havde spilt paa sit Fødestedes adelige Societetstheater, den Beslutning under et paataget Navn at skrive didhen om Engagement for sig og sin Kone; og blev af den ubeforlegne Entrepreneur med Glæde antaget; hvorpaa de Haand i Haand tilfods forlod deres gamle Hiem; og da de med ængstelig Samvittighed havde været nøieregnende i intet at medtage, der ikke var deres ustridige personlige Eiendom, og de af denne, for ikke aldeles at være uden Reisepenge, havde stilt dem ved, hvad de nogenlunde kunde undvære, vare de med en maadelig Bylt paa Nakken vandrede paa deres Fod indtil næste Station forend deres tilkommende Opholdssted, hvor de — for ikke ved deres uanseelige Indtog at opvække ufordeelagtige Formodninger imod sig — havde taget Extrapost, og var saaledes med blæsende Postillion kommet uden for Directeurens, der boede næst ved Giæstgivergaarden, og staaet af hos ham, medens de ved Postillionen lod dem bestille Værelse paa

Giæstgivergaarden indtil deres Bagage med en Fragtvogn kom efter, og de kunde ordentlig tage Logis der i Byen.

Naturligviis kunde det romantiske i Alt dette, selv i deres paatagne Navn Minneshold, denne Pamela-Dyd hos hende, denne kraftfulde Selvstændighed hos ham, disse store Offre bragte Kiærlighed og Kunsten, hos mig, som den Gang med Ungdommens hele Fyrighed sværmede for begge Dele, ikke andet end giøre det allermeest levende og allerdybeste Indtryk. Her fandt jeg da endelig engang Kiærlighed, som jeg stedse havde tænkt eller drømt mig den, den Lidenskab, som flytter Bierge; her fandt jeg da endelig Ægtefolk efter min Aand og mit Hierte. Hver Dag fik jeg dem klærere, hver Dag var jeg lettere at overtale til, at blive hele deres Debut til Ende, isteden for mit første Forehavende kun var, at see dem første Gang træde frem; ogsaa fra deres Side blev Interessen for at beholde mig der, daglig mere og mere levende, saameget mere, som hun til sin Debut havde valgt sig

Minna, Emilie Galotti, Eugenie, han Tel-heim, Hartley, Marinelli, lutter Roller, for hvilke jeg fra mit Fædrelands Theater havde medbragt Idealer, som jeg ingensteds siden, saameget jeg den Tid end saae, har været istand til at finde opnaaede, end sige overgaaede, og hvorom jeg altsaa for Mennesker med hans dannede Aand, og især med hendes aabne og store Hierte kunde give mangt et Vink, mangt et Træg, der ikke var dem unyttigt eller uinteressant. Lægger man nu til, at jeg i en By, hvor den intellectuelle Næring synes at staae i modsat Forhold til det overdaadige animaliske Velleevnet, var deres eneste Kunstven, den eneste der kunde eller vilde tale med dem om det, der i det Øieblik havde saa uendelig Interesse for dem, da Kiærlighed ligesom omstraalede den med sit Nimbus, deres Kunst, er det saameget mere naturligt, at de ligesaa nødig vilde miste mig, som jeg vilde forlade dem.

Deres Debut begyndte faa Dage derpaa. Det hører ikke herhid, saa behageligt det end

 vil-

vilde være mig i Gienkaldelsen endnu eengang at giennemnyde nogle af mine sødest hendrømte Dage, vidtløftig at meddele Dig, hvad jeg derom finder optegnet i mine gamle Papirer. Nok at vi alle tre havde ret god Aarsag at være tilfreds dermed. Hun understøttet af et aabent, reent og stort Hierte, som ydermere opflammedes af den seirende og lønnede Kiærligheds første Begeistring til des inderligere, des libenskabeligere at føle alt stort og godt, med en hurtig og lys Aand, der i Forfølgelsers og Gienvordigheders Skole var bleven vant til at vogte paa Mennesker, deres Tænkemaade og Forhold, og tillige udstyret med alle de udvortes Gaver, der allevegne ere sikkre paa, at finde ni og halvfemsindstyve Skiønnere og Beundrere, hvor Aand, Hierte, og Kunst knap træffe en eneste, der veed at sætte Priis derpaa — et Forhold, som man i en nederøsterrigsk Stad sikkerlig endnu mere maaskee end nogensteds ellers kunde giøre den fasteste Regning paa. — hun, for hvem desuden de meest libenskabelige Situationer i hendes Roller ofte kun vare Nemi-

miscenecr af, hvad hun selv alt for nylig havde følt, frygtet, erfaret og overstaaet, til ikke at hensættes i med den meest henrivende Sandhed, hun kunde, især da hun var noget Nyt, og noget saa usædvanlig skiønt Nyt, ikke andet end behage i hoieste Grad. Ikke gandske forholdt det sig saaledes med ham; hans ypperste Fortrin, en i høieste Grad correct og smagfuld Diction, fiin Verdenstone, og den dermed forbundne Modbydelighed for alt plumpt og uskiønt vare vel i sig selv snarere Disrecommendationer, hos et Publikum, hvis Vane og Lyst var at see Lidenskaber revne i Pialter af bredskuldrede Lomler med og uden Parykker; hans beskedne og vise Behandling af Lys og Skygge var ikke kraftfuld nok til at virke paa et saadant Pundtlæders Nervesystem; midlertid havde der deels — formodenlig fra Directeuren, der, sit mange Aars Directeurskab og første Acteurskab uagtet, dog ved første Samtale meget hurtig kom efter, at han i Grunden i Begreber om dramatisk Kunst var en Sinke mod den nye Begynder, og hvem

 der

der overalt laae Lag paa at skaffe sine nye Vare Credit, udbredet sig saa fordeelagtig en Fordom om denne Nykomne, at der var ingen, der dristede sig i Spidsen for den Mening, at han ikke var, som han burde; deels havde og Damerne lagt Mærke til ham, som en Mand af Pli og Ton, og Levemaade, hvad vel ved disse Reisetheatre ikke ofte er Tilfældet; og endelig — hvad der især var Hovedsagen — var han den smukke Debutantindes Mand, og oplystes altsaa ved Gienskinnet af hendes Nimbus.

Vel undgik denne Omstændighed ikke hans Opmærksomhed, ikke blot at hans Kone giorde uendelig mere Lykke end han, men og, at en betydelig Deel af den Lykke, han giorde, egenlig hørte med paa hendes Regning; men endnu var det i Kierligheds Hvedebrødsdage, endnu var Alt, hvad der kom fra hende, ham ulige kiærere, end om han havde det af sig selv. Langt fra altsaa at harme eller støde sig over sin Tilsidesættelse, nød han med Elskovsforfængelighedens fulde Triumph hendes Forgudelse, og mere end een Aften tilbragde vi

saa=

saaledes, efter at hun var gaaet til Hvile, hele Timer ved et Glas Ofener Viin med at glæde os over, at denne for mangen ikke mindre talentfuld Begynderinde med Torne bestrøede Bane, strax ved hendes første Indtrædelse bar hende Roser; glæde os over, hvad hun, med alle disse udvortes og indvortes Fortrin og Fordele, ved en saadan Opmuntring, der naturligviis endnu mere opflammede hendes Lyst, og følgelig hendes Talent, kunde og maatte blive. Midlertid vare vi dog begge to meget let enige om, at dette Theater ingenlunde maatte være deres blivende Sted; ikke blot fordi de, hvorvel i en anden Stat, endnu vare alt for nær deres Fædrenehiem til, at være aldeles sikkre for en adelstolt og forbittret Familiens lange Arme; men og fordi hendes Talenter hverken der kunde vente den Uddannelse eller Paaskiønnelse, de havde saa retfærdig Adkomst til, ikke at tale om, at adskillige af de høie Mæcenater, der i Begyndelsen havde været allermeest obsle paa deres Nøgelse, efterhaanden som de mærkede, at den med alt

 det

det ikke vilde beruse den smukke Skuespillerinde saameget, at hun skulde synke i deres Arme, kiændelig begyndte, inden inden engang Debuten var forbi, at afknappe derpaa. Det blev derfor aftalt, at jeg, som den Tid deels ved de fleste af Tydsklands anseelige Skuepladse allerede havde temmelig noie Forbindelse, deels just var i Begreb med at besøge de øvrige, skulde giøre mig Umage for, at søge dem et Engagement, helst i det nordlige Tydskland, hvor de helst ønskede dem hen, ikke blot fordi det eneste, man paa dem, og især paa hende, i Østerig havde at sige, var, at hun snakkede luthersk-tysk (ikke havde den slemme wienske Dialect), deels og fordi de der vare længere fra deres Frænder og Fiender.

Da altsaa deres Debutdage var forbi, og de med eet sank tilbage i den Uvirksomhed og Ubetydenhed, som ikke siælden, endog efter den allerhaabefuldeste og meest glimrende Debut, er de sceniske Begynderes Lod, rev jeg mig fra dem, vel mindre ugierne, fordi jeg paa en Maade forekom mig at reise i disse mine Venners

ners Ærende, men dog uagtet det bogstavelig var sandt, hvad hun af Eders Göcking skrev i min Stambog:

Denn ach es ist so süß, wen mann zulezt
In Thränen, Brust an Brust, zerrinnet,
Zum Wiedersehn auf Möglichkeiten sinnet,
Und immer kürzre Fristen sezt,

uagtet vi forsødede os Afskeden ved tusende Giensamlings og Gienforenings Planer, med en smertelig Følelse, som sagde mig; at om vi end mødtes igien, samledes vi dog aldrig saaledes mere. Maaskee forestiller Du Dig, Rudolph! efter det, jeg her siger om Skilsmissens Smertelighed, at ogsaa jeg, ligesaavel som hine østerrigske Mæcenater, var forelsket i den smukke Debutantinde; men nei! saa smuk, saa interessant, saa ædel hun var, det Ideal i mit Hoved og Hierte, jeg hiemme fra havde medbragt, opnaaede hun ikke; og var han mig den Gang i hver Henseende langt kiærere og interessantere, end hun.

Midlertid reiste jeg, og i det mindste med Hensyn til mine østerrigske Venner syntes mine Bestræbelser ikke ganske at have været uden

Held. I det mindste fik jeg strax efter min Hiemkomst Brev fra dem begge, hvori de venskabeligen tilregnede mig, at de fra flere Skuepladse, med hvilke jeg var i Forbindelse, havde havt fordeelagtige Tilbud, hvoriblandt de imidlertid af forskiællige Aarsager havde foretraget det, som blev dem giort fra Berlin, da de i dette saakaldte Tydsklands Athen troede paa den dem begge endnu saa dyrebare Kunstes Bane at kunne giøre de hurtigste og sikkreste Fremskridt. Ogsaa noget efter deres Ankomst til Berlin skrev de mig til i fuld Glæde over den mere end forbindtlige Modtagelse, de der i Særdeleshed hos Kunstens ypperste Lærer og Skionner, den udødelige J. J. Engel, havde fundet.

I hele denne vor Adskillelse vedbleve vi at fortsætte vor fortrolige Forbindelse ved Breve, og hvorvel den glade Tone efterhaanden, især i hendes Deel af Brevet, tabte sig, ja endog undertiden i enkelte Yttringer, der ligesom syntes at være hende undslupne, gav en mismodig Tungsindighed Plads, giorde jeg mig dog

ikke

ikke videre Tanker derom, end at muligen Theaterforholdene paa et Sted, hvor desværre saa mange andre — tildeels overmaade lumpne — Forhold havde notorisk Indflydelse derpaa, ikke vare hende aldeles behagelige. Vel lagde jeg ogsaa Mærke til, at mine øvrige berlinske Venner i deres Breve, i det de ofte nævnte hende med Høiagtelse, og ikke sielden hendes Kiæmpeskridt i Kunsten med fortient Beundring, dog ligesom forsætligen forbigik ham; da jeg imidlertid af samtlige Theaterblade, som jeg den Tid med Begiærlighed læste, og studerede, idelig saae, at hans dramatiske Bane i Berlin ikke var synderlig mere glimrende, end den paa hans første Theater havde været, at hans Kunstkreds næsten indskrænket sig, ligesom den udødelige Shakspears, til Aanden i Hamlet, da, som han selv meget pudseerlig udtrykte sig, Directeuren vidste, han vilde helst igiennem med Hoveder, vilde jeg heller forklare mig denne Taushed deraf, end tænke mig noget ufordeelagtigt om Mennesker, hvem endnu bestandig den reeneste Kiærligheds Nimbus omstraalede for mig.

Det=

Dette varte saaledes, indtil, du erindrer, jeg fik anden Gang Leilighed at reise til Tydskland, som Ledsager af de to unge Grever, med hvem du studerede i Leipzig, og ved hvem vort Kiændskab fornyedes. Ikke længe havde vi — mindes du — været i Leipzig, før vi nyttede den første academiske Ferie til at giøre en Reise til Berlin; mig længtes, vil jeg tilstaae, efter mine gamle Yndlinger, saameget mere, som et og andet Ord, jeg paa min Giennemreise i Hamborg havde hørt, gave mig en lønlig Anelse om, at Alt ikke var, som det skulde være. Jeg kom, jeg blev modtagen med usigelig Glæde af begge, som en gammel kiær Ven; begge syntes intet inderligere Ønske at have, end at giøre mig mit berlinske Ophold saa behageligt, at jeg, om muligt, skulde fristes at rive mig løs, og vælge Berlin til min stadige Bopæl — en Drøm vi forhen mere end een Gang skriftlig havde leget med; men selv her opdagede jeg, at der med ham var foregaaet en betydelig Forandring. Medens hun søgte at trylle os vore fordums Aftner tilba-

ge,

ge, medens — efter de første Kiænderes Vidnesbyrd — hendes Genie, og hendes Kunst syntes at straale med fordobblet Liv, for at lade sig see for sin første Kunstven i sin fulde Glands, medens hun, der ellers med det sande Genies Stolthed var saa ophoiet over al Fremtrængen og Rolletryglerí, første — og man har forsikkret mig, sidste — Gang i sine Dage var i Bevægelse for at faae de Stykker frem, hvori hun havde betydelige Roller, at hun kunde komme til at raadføre sig med mig om dem, meddele mig sine Tvivl, sine Ideer, sine Grunde; var han ordentlig grætten og gnaven, hver Gang nogen af dem skulde spille, og følgelig jeg — som i det berlinske Theaters daværende Tilstand ellers ikke synderlig fristedes dertil — besøgte Skuespillet, da efter hans Formening, den Frihed, jeg nød, medens mine unge Grever vare hos den danske Legation, der da bestod af en Samling af Mænd, i hvis Hænder de i enhver Henseende vare langt fordeelagtigere og behageligere end i mine, meget bedre kunde nyttes til at nyde Berlins mangehaande tillade-

delige og utilladelige Forlystelser, med hvilke han til sin store Forundring, skiøndt det ikke var første Gang, jeg var i Berlin, fandt mig aldeles ubekiændt; overalt fandt jeg ham, hvad han før si i Roman med Sophie havde været, og blot i dens Paroxysmus aflagt, en fuldkommen Mand af Verden, der, om end ikke, i det mindste ikke til mig, spottede, dog i det mindste spøgte med Qvindedyd, Ærbarhed, Sæders Reenhed, og Alt, hvad i vort første Bekiændtskabs Dage havde været ham en Helligdom; den overmaade liden Harmonie, denne Tone — thi jeg var endnu for godtroende til at antage den for Tænkemaade — fandt og kunde finde hos mig, giorde os begge, uden at vi maaskee havde Hierte til at tilstaae os det selv, ligegyldigere for hinandens Selskab, og, da vi endnu vare for gode Venner til at vilde uleilige hinanden, bragde os hver sine Veie, i det jeg saa at sige anvendte min hele Tid paa deels at forberede mig til at kunde tilfulde nyde Alt det mesterlige i hendes Fremstillinger, deels efter at jeg havde seet dem,

at

at giøre mig det nøieste Regnskab for, ikke blot, hvad, men endog hvorved og hvorfor det, havde været saa fortreffligt; og da jeg alt fra forrige Tider vidste, at gamle Maximilian havde en stor Lyst til at sætte paa sine Comedieplacater, auf wiederholtes, eller bringendes eller hohes Begehren, især naar han kunde lægge til: verschiedener Fremden, og da det desuden var den Aarstid, da det saa godt som kunde være ligemeget, hvad man spilte, tog jeg heller ikke i Betænkning, snart i mit eget, snart i mine Grevers, snart i andre mine derværende Venners Navn at skaffe mig den ene af hendes Mesterroller at see efter den anden, saa at at jeg paa denne Maade virkelig fik giennemløbet deres hele Cyclus, saavidt de i det mindste paa Døbbelins Theater vare i virkelig Gang.

Ogsaa tilstaaer jeg det villig, ikke lettelig har min Theaterorm — som man den Tid kaldte det — nogensinde i lige Tid faaet overflødigere eller kosteligere Næring; men skiøndt hendes Genius — som flere af de competenteste Dommere for-

forsikkrede mig — ved hendes ældste Kunstvens Nærværelse syntes at have faaet nye Vinger, og henrev mig ofte med sig med en Kraft, som jeg ingensteds uden for mit Fædreland havde kiændt Mage til; lagde jeg dog Mærke til, at hendes Talent og Kunst havde siden vort første Kiændskab taget en ganske forskiellig Tendents; da var alting stemplet med den første lykkelige og lønnede Kiærligheds blide og ømme Præg, da vare Scener, hvori Hiertet mildelig udgiød sig, hendes Triumph; nu derimod var den hæftige, dybt indvendig brændende, og endelig volkanisk rædsomt udbrydende Lidenskab, den høieste Styrke, som midlertid aldrig overskreed den ædle Qvindeligheds Grændser, det, hvori større Kiændere end jeg beundrede hende, som mageløs. Aldrig glemmer jeg saaledes hendes Ladi Machbeth, der gaaer i Søvne, hvor endog blot den Maade, hvorpaa hun holdt Lyset, tilkiændegav, at hendes Sandser nød den Søvn, som den onde Samvittighed røvede hendes Siæl; aldrig hendes Orsina, især hvor hun paatvang Odoardo den mordiske

Dolk;

Dolk; aldrig Elisabeth, der underskrev den skotske Marias Dødsdom. Nei! saa stort et Fortrin i poetisk og dramatisk Skiønhed end Schillers Maria Stuart kan have for hiint elendige Stykke, som ene hun gav Værdi — kom end min fordums Lyst og min fordums Stilling tilbage — aldrig kunde jeg være fristet at see den; saadan en Elisabeth fik jeg dog ikke mere at see.

Efter den Fortrolighed og Frimodighed, hun tillod, eller rettere affordrede mig om alle hendes Fremstillinger, var det naturligt, at jeg ikke kunde andet end yttre min Forundring over, at see en Gaussin' være blevet en Dumenil, at see Ørnen hæve sig med Tordengudens Lynstraale, hvor jeg ventede at høre Nattergalen klage og qvæde. Hun syntes mod Sædvane noget forlegen ved denne Anmærkning, skiød Skylden snart paa, at hun i den Mellemtid var blevet ældre, snart at de Roller, hun næsten bestandig spilte, og som deels hendes fyldigere Figur, der havde tabt noget af sin første Ungdom, deels de øvrige derværende Forhold indstræn-

skrænkede hende til, havde smittet af, ikke blot paa hendes Talent, men endog paa hendes egen Lune og Caracter; Jeg lod det saaledes gaae hen, da jeg som Ven og som Kunstelsker var for glad, til at være saa grandseende efter at opdage noget, der kunde forstyre min Glæde. Da hun midlertid ikke lagde noget Dølgsmaal paa, at, uagtet al den Priis, det maatte have for hende, at have en Engel, Ramler, Brømel, o. fl. d. l. til idelige Tilskuere og Beundrere — endog saaledes, at det var blevet et Mundheld, at hun ikke behøvede at sættes paa Placaten, thi naar man saae dem paa Comedie, kunde man vide, hun spilte — hun inderlig ønskede at forlade Berlin, forestilte jeg mig, at det, der egenlig saameget forstemte hende, var Jalousie, som hun vist nok kun havde alt for megen Foie til, saameget mere, som Venner og Fiender, selv de, som ikke engang troede at sige noget godt om hende dermed, eenstemmig indrømmede, at han aldrig havde mindste Anledning at være skinsyg over hende; i hendes Lede til Berlin saae jeg altsaa kun et

Ønske efter at faae ham ud fra de derværende Forbindelser og Forførelser, meget tilgiveligt for et Fruentimmer, hvis uplettede Sædelighed ikke tillod hende at tænke, at disse, for den, der søger dem, allevegne ere at finde.

Uagtet jeg nu heri kun formodede den mindste Deel af hele den sørgelige Sandhed, jeg siden fik at vide, var dog denne mig nok til alvorligen at foresætte mig, ved første givne Leilighed med Venskabs hele Nidkiærhed og Frimodighed at foreholde ham dette hans Forhold; men denne Leilighed kom aldrig; at ville bringe en Mand af Verden ind i en alvorlig Samtale, er, som et af vore gamle Ordsprog siger:

ret som at gribe en Aal ved Hale;

Minneholb var saadan en Mester i, at springe af, saasnart Samtalen i nogen Maade tegnede til at ville gaae ham paa Klingen, snart ved et Bonmot, hvorpaa han var særdeles riig, snart ved at give mig Ret, naar jeg mindst ventede det, og inden jeg vidste et Ord af det, giøre Spøg af det Hele; snart, hvad jeg vel nu bag-

bagefter maa tilstaae, var Hovedmidlet, hvorved han bestak mig, ved at vise en saa godmodig Glæde over at have mig igien, sidde igien med mig ved et Glas Viin, at jeg ikke siælden oversaae, at de østerrigske Glas i det mindste for ham her næsten blev til ligesaa mange Flasker; kort sagt efter et Par forgiæves Forsøg, der nær vare faldne ud for mig, som da Boileau vilde omvende la Chapelle, besluttede jeg mig omsider til, heller uforstyrret at nyde den korte Tid, jeg havde at være hos disse mine Venner, og i al Fald skriftlig at iværksætte, hvad baade Pennen friere og kraftigere er istand til, og hvor man desuden er sikkrere for, ikke ved den andens Mellemtaler at blive bragt af sin Vei!

Alt for snart henløb i øvrigt disse Kunsten og Venskab helligede Dage, Ferien var til Ende og vi maatte tilbage igien til vort umorsomme Leipzig; ogsaa vil Du udentvivl selv erindre, hvormeget vi i Begyndelsen efter vor Hiemkomst keedede os der, indtil Du, over hvem vor gamle Schülers Aand saa synligen

gen hvilede, ved Din muntre og vennehulde daglige Omgang igien forsødede os Opholdet der.

Nu kan jeg midlertid gierne tilstaae Dig det: ikke blot Savnet af Berlins interessante Vennekreds, og Berlins Næring for min Kunstbegierlighed og Kunstgranskning, ogsaa de Efterretninger, jeg fra en trofast og redelig Ven, den eneste, jeg af min fordums berlinske Vennekreds endnu er saa lykkelig at have tilbage, i denne Tid hyppigen fik, bidrog særdeles til denne Misstemning hos mig. Jeg forlod, som jeg ovenfor skrev, Berlin med det Forsæt alvorligen at foreholde min forvildede Yndling hans Uordener, hans Uskiønsomhed mod den fortreffligste, ædelste, trofasteste Kone; men see! nu, da jeg vilde tage Pennen i Haanden, hvad vidste jeg egenlig da? aldrig var der over hendes Læber kommet et Ord, der lignede Klage eller Anke; selv, hvad hun ikke kunde dække, hans idelige Omsværmen, hans Ligegyldighed for sit Huus og sit Kald, søgte hun at undskylde. Tilfældigviis havde jeg i Noget af

min ovenomtalte Ven fundet et Sted, hvor han havde omtalt hende, som en Person, man undte større Lykke, end man tiltroede hende; jeg tog Anledning deraf til at forlange en Forklaring, og hvad erfoer jeg nu? ikke blot, at hun formeente uforanderlige Elsker dybt havde henkastet sig i hele Sølen af Berlins saakaldte Galanterier; ikke blot at han dermed paa det ubodeligste ødelagde deres huuslige Tilstand, i det han ikke nøiedes med at bortødsle blandt Svirebrødre og slette Fruentimmer undertiden i een Aften deres eller rettere hans Kones — thi hans Løn var som hans Arbeid, saare liden — Lønning for hele Maaneder, at sende hende sine grove og gemene Manere paa Halsen; men at han endnu ovenikiøbet, just naar han havde meest Grund til at see Klager og Bebreidelser af hende imøde, forekom disse ved at forekaste hende, at han havde at klage, ikke hun, at han havde opoffret Stand, Udsigter, og Fædreland for hendes Skyld, medens selv hendes nuværende Stilling for en Tienestepige dog altid var et Skridt op ad.

Ja!

Ja! efterhaanden som deres Kaar bleve dagligen slettere, hans Utilfredshed med sig selv, og altsaa med Alt, hvad der omgav ham, dagligen større, glemte han sig endog adskillige Gange nok til personligen at mishandle hende, saa at han, skrev en Ven mig, ligesaavel som den berømte Maras Mand kunde staaet Fare for at blive sat som Tambour ved et Garnisonsregiment, havde den store Fredrik bekymret sig saameget om det tydske Theater, som sin Opera; eller maaskee havde hun havt saa stor kongelig Gage at opoffre for en Mands Frikiøbelse, som Sangerinden. Naturligviis, at ligesom dette Onde ikke blot blev værre og værre, men endog giorde meer og meer Opsigt, Efterretningerne ogsaa alt hyppigere middelbar og umiddelbar hiemsøgte mig; ja der var endog de gode og troskyldige Mennesker, der vilde have lagt Mærke til, at jeg var det eneste Menneske, han syntes at bekymre sig noget om, maaskee fordi jeg var den eneste, for hvem han troede at staae i et bedre Lys, og at han i lang Tid ikke havde lagt saamegen Tvang

 paa

paa sig selv, som medens jeg var i Berlin; disse overhængte mig uophørlig, at jeg dog skulde igien reise did, og prøve det Yderste for om muligt at redde en ligesaa uskyldig, som ulykkelig Kone.

Jeg veed ikke, om Du erindrer, at jeg ogsaa den Vinter meget talte om, at giøre en Reise til Berlin igien, da i det samme min yngste Greve, som Du nok husker, blev saa farlig syg efter den uhældige Kanefart. Uagtet, Rudolph! jeg aldrig skal glemme Dig den vennehulde Trofasthed, hvormed Du den Gang lettede mine sure Dage om denne elskværdige Yngling, havde det dog været aldeles uforsvarligt, om jeg havde under saadan en Crisis overladt en Yngling, der af den ømmeste Fader- og Moder-Kiærlighed med saa megen Tillid var mig saa særdeles betroet, i nogen anden Dødeligs Hænder. Jeg udsatte altsaa min Reise — at udrette noget ved Breve i en saa fortvivlet Forfatning var ikke at tænke paa, det vilde blot været ved mislykkede foreløbige Forsøg at forspilde alt Haab ved Hovedforsøget at udrette

no-

noget — indtil jeg med Rolighed kunde forlade den Syge. Men just som jeg begyndte at see Muligheden hertil imøde, overraskedes jeg pludselig ved den Efterretning, at han ved det brutale Adfærd, han paa senere Tider, efterhaanden som han følte sig selv mere foragtet, havde tilvant sig, saaledes havde opbragt den heller just ikke sagtmodige Directeur, at denne paa staaende Fod havde givet ham Afskeed, hvorpaa han igien paa staaende Fod havde nødt sin Kone til ligeledes at takke af, og over Hals og Hoved var reist bort med hende, man vidste ikke, hvorhen.

Jeg behøver ikke at sige Dig, hvorledes den Efterretning, som jeg ikke blot fik fra flere af vore Venner paa eengang, men endog naturligviis betynget med mange vederstyggelige Anecdoter om dette Menneskes Forhold saavel mod sin ædle Kone, som i Almindelighed, harmede, og græmmede mig; ogsaa varede det længe, saare længe, inden jeg, saa udstrakt end den Tid min dramatiske Correspondence var, fik at vide, hvor de vare blevne af; indtil

til endelig man skrev mig fra München, at han i Riget havde sat sig i Spidsen for et Reisetheater, hvor denne store herlige Kunstnerinde maatte omvandre fra Fielebod til Fielebod, og træde frem mellem Mennesker, af hvilken den bedste ikke var værd at løse hendes Skotvinde; hvor hun — hvad der endnu maatte være hende tungere — idelig maatte leve mellem Ripsraps, der allevegne fra strømmede sammen om en Entrepreneur, der vist nok gagerede slet, og betalte endnu slettere, men der var desmere rede om Natten at bortsvire, og bortsværme med sine Yndlinge, hvad Aftenen indbragde, uden engang at sørge for at bevare saameget, at den følgende Forestillings Fornødenheder kunde tilveiebringes. Ogsaa maatte et saadant Uvæsen naturlig ødelægge sig selv; ikke blot kunde de paa denne Maade hverken giøre Regning paa noget blivende Sted, heller ikke torde de komme igien, hvor de engang havde været, ja blev vel endog adskillige Stæder, hvor Rygtet om deres vilde Levnet var gaaet forved dem, nægtede Tilladelse at spille; men

og=

ogsaa er det naturligt, at der ved en saaledes organiseret Skueplads aldeles ingen Orden i nogen Henseende kunde finde Sted, men at enhver giorde, hvad den vilde, og som den vilde, og paa allermindste Tiltale putkede med Entrepreneuren om sin tilbagestaaende Gage, om han endog i samme Øieblik havde fortæret tre Gange saameget paa dennes Regning; ligesom og ved saadanne Optrin, der alt bleve hyppigere og hyppigere, den arme Kone hyppig maatte høre de allerscandaleuseste Ting kun med al formegen Føie forekastes hendes Mand; hvorhos hun og efter saadanne Scener var det bestandige Offer, hvorpaa han udgiød sin Harme og sin Forbittrelse, og i de bittreste Udtryk lod høre, hun ene og allene var Skyld i Alt, hvad han baade giorde og leed. Med mageløs Taalmodighed bar denne fortreflige Kone alt dette, var den eeneste, der ved sine Talenter bødede paa det Heles Uselhed, ligesom hun og var den, der ved den personlige Agtelse og Deeltagelse, et Forhold, som hendes maatte afnøde enhver, afvendte eller i det mindste for-

 mil-

mildede mangt et Uvæir, han ved sin Letsind eller Ilsind drog over sig. Men endelig gik det hele tilgrunde, efter et skrækkeligt Klammeri mellem Entrepreneuren og hans ubetalte Truppe, hvoraf det endelige Resultat blev, at hun maatte skille sig ved det sidste af, hvad hun fra sin berlinske Theatertid havde tilbage, for at tilfredsstille nogle af de vildeste Skraalere, hvorimod en af hans saakaldte Actricer uden Omstændigheder ved sin Afreise tilsendte hende et Barn, som, hun paastod, var hans.

Lykkeligviis havde paa samme Tid Østerrigs for alt Stort og Skiønt enthusiastiske Joseph hørt tale om hendes siældne Talenter og Kunst, og i en Samtale med en af det saakaldte Ausschus yttret, at man skulde see, at drage hende til Wien. Saa himmelsendt et saadant Tilbud end i et saadant Øieblik maatte være dem, var han dog rasende nok til at paastaae, hun paa ingen Maade maatte modtage det, med mindre de tillige vilde antage ham, og dertil havde bemældte Ausschus, der overalt ikke med sin gode Villie indkaldte hende, som

vil-

vilde gaae deres egne saa meget i Veien, naturligviis ingen Øren; ogsaa var man nær ved at formaae Joseph, der overalt ikke leed, at man foreskrev ham Betingelser, til at lade hende reent fare, da en formaaende Kunstven bragde Sagens sande Omstændigheder for den sandhedelskende Monarks Øren, hvorpaa han, der overalt var for at løse Knuder paa Alexanders Viis, befalede, at man skulde skabe Manden et ubetydeligt Theaterembede med Femtedelen af den hende ellers bestemte Gage, og saaledes ansætte dem begge.

Vel skal hans Stolthed herved have fundet sig fornærmet, og han vilde tvinge hende til et nyt Afslag; men første Gang i Verden skal hun her have havt den Kraft, standhaftig at sige ham Nei! og især, paastaaer man, var det de Moderpligter, hun havde paataget med hans Frillebarn, der gav hende denne Kraft. Følende med al sin Stolthed, hvorlidet han var uden hende, saae han sig da nødsaget til at opgive sin vilde Plan, at drage paa nye Eventyr til Ungarn med en ny Truppe, og maatte

 reise

reise med hende til Wien, hvor man ansatte ham i en ubetydelig, meest titulair Post ved Theaterarchivet, hvorfra han imidlertid for sine Sarcasmer og Uartigheder mod Herrerne af Ausschus, som han rigtig for en Deel fra mere end een Side kunde oversee, inden kort Tid blev entlediget, men uden dog at miste, hvad han — egenlig af sin Kones Gage — var tillagt derfor. Ogsaa i Wien vilde han vedblive at mishandle og tyrannisere hende; men Joseph, der intet ansaae for at være under sin Værdighed, ligesom intet over sin Magt, naar han erkiændte det for gavnligt og ret, lod ham kalde, og talte saa alvorligen med ham om at feie Gaderne, og sidde i Rasphuus, at han fandt det raadeligst at tage sig vare. Derimod forfaldt han om ikke til værre, saa dog til gemenere Sviir, end nogensinde, og forgiftede ved den idelige Sorg og Skam, han giorde hende, hendes følgende Dage ikke mindre end de foregaaende.

Aldrig kunde hun imidlertid overtale sig til at skilles fra ham, saa alvorligen det endog

og fra Joseph selv blev hende foreslaaet, ja endog næsten foreskrevet; paastaaer han, sagde hun, at have forladt alting for min Skyld, skal jeg i det mindste aldrig forlade ham; og saa tungt det vilde falde mig, at drage fra Wien, og frasige mig den ædelmodigste Keisers Beskyttelse, vilde jeg dog i alle Tilfælde før opoffre det, end bryde, hvad jeg for Alterets Fod af et redeligt Hierte har lovet. Ogsaa ærede Joseph hendes Standhaftighed, og, hvad ellers ikke altid var hans Maade, lod hende have sin Villie.

Som Kunstnerinde var hun, saa vanskeligt det endog i Wien, som paa flere Hoftheatre, var for den, der ikke havde lovlige, og lod haant om, at skaffe sig ulovlige Beskyttere, høiagtet og anseet, som Menneske almindelig beundret og beklaget. Nogle Gange har hun ved giennemreisende Landsmænd ladet mig hilse; men, skiøndt jeg et Par Gange, efter hun havde faaet et fast Ophold, skrev hende til, svarte hun mig aldrig; kun eengang lod hun mig ved Schüler, som den Tid var i Wien,

 sen=

sende en Helsen, at hun ikke bristede sig at begynde paa et Brev til mig, da hun vilde faae saameget at skrive. Siden, da min senere Bane bragde mig saa langt fra alt scenisk, har jeg tabt hende af Sigte, skiøndt aldrig af Minde, til jeg for faa Dage siden overraskedes ved at læse i en Journal, at hun alt over Aar og Dag er død.

Du seer — kiære Rudolph! — hvilken frygtelig Virkning i en Tidspunkt, da alle hine Erindringer saa smerteligen ere blevne oprevne i min Siæl, den Forestilling maatte giøre: om nu — paa mine ældre, og som Du veed, sandelig ikke glade Dage — jeg atter skulde opleve et saadant Giftermaal i min nøieste Kreds, skulde see Bertha, min ældste hengangne Vens Datter, og der altid har været mig kiær, som hun var min egen, Offer for en indbildt Flyvelyst, en sværmende Yngling tog for Kiærlighed, lokket ved dette Gøglelys ud i en ulykkelig Ægtestands redningsløse Afgrund; skulde see Dig, det sidste Menneske, ved hvem min Siæl venskabeligen hænger, den sidste dyre-

rebare Levning af min fordums Rigdom, skuffe, forspilde, forbryde, forstyrre alle mine Forhaabninger. Rudolph! ved en aldrende og svagelig Mands sidste Dages Rolighed, ved det Nag, der i Dine ældre Dage vilde hævne hans, og ved det, der er os begge mere end vi selv, mere end Alt, ved Berthas kommende Dages Lykke eller Ulykke, besværger jeg Dig: randsag Dit Hierte tilfulde, saa at Du frimodig og redelig kan besvare mig det alvorlige Spørgsmaal: om Du har raadført Dig med Gud i Himmelen og med dit eget Hierte, ikke blot: om Bertha er den, der kan giøre Dig lykkelig, men ogsaa om Du er den, der kan, vil, og skal giøre hende lykkelig! Rudolph! jeg kiænder intet skrækkeligere end et ulykkeligt Ægteskab; selv min ugifte eenlige vennelose Tilstand er et Himmerig derimod; og Rudolph! aldrig kan et Ægteskab snarere og skrækkeligere blive ulyksaligt, end just ved de saakaldte Lidenskabs Giftermaal, som store Opoffrelser have foregaaet eller ledsaget. Jo mere disse have bebudet, spaaet, lovet, jo smerteligere er det, hvis disse Lof-

ter, disse Forhaabninger, disse Forpligtelser blive uopfyldte. Rudolph! eengang endnu! randsag Dig ærlig og nøie! tænk, at Du staaer for Guds Ansigt, naar Du aflægger hiint hellige høitidelige Løfte i mine Hænder! og at Du engang for Guds Ansigt igien skal besvare mig det Spørgsmaal: ikke blot, hvorledes Du har meent, men og hvorledes Du har holdt det? Rudolph! hvis Du var istand til, i det Du kaster Øiet paa disse Linier, med et Haansmiil at sige: der har vi Præsten! — — — men nei! nei! jeg kiænder Dig.

Uden at vide af det, er jeg, bliver jeg vaer, kommet i med at tiltale Dig med det faderlige Du, som jeg ellers siden Dine tidlige Barndomsdage havde aflagt. Nu vel! det er et venneholdt, faderligt Hierte der gav Dig det, og det vil være Dig kiært! Rudolph! min Søn Rudolph! send ikke Din faderlige Vens graanende Hoved med Kummer i Graven.

Svar.

Vær rolig, min Fader, som Din Søn er det! see, jeg har læst, og atter læst Dit Brev, og jeg tager Pennen for at besvare det; og mit Hierte banker ikke stærkere, har intet Øieblik

blik banket stærkere under Læsningen, thi det er sig intet Ondt bevidst. Jeg har elsket og elsker Bertha med Ynglingens Ild; men jeg begiærer og ægter hende med Mandens Sindighed og Fasthed. Hvad det Tant angaaer, jeg opoffrer, da kan det her ingen Indflydelse have; thi for mig — opvoxet ved Dine og den ædle Schülers Fødder — havde det aldrig Værdi, og min Bertha veed intet, og skal aldrig vide noget deraf, skal aldrig i mig kiænde andet, end Forsteren Rudolph! jeg vilde vinde min Bertha, ikke indtage hendes Hierte ved Overraskelse, derfor har jeg aldrig været fristet til at bramme for hende med et Offer, som desuden var bragt eller i det mindste besluttet, inden jeg vidste det mindste af hende.

Ogsaa for vore Kaar kan Du være rolig; ikke blot har jeg af min liden Arv endnu saameget tilbage, at vi kan begynde vor liden Huusholdning uden al Gield, men jeg har endda lidet tilovers, hvormed jeg efter den brave gamle Skovriders Raad kan kiøbe de nærliggende nybrudte Jorde, og saaledes forbedre vore Kaar. Ja! faderlige Ven! jeg gientager Dig det, jeg elsker Bertha, som Yngling, men jeg ægter, jeg skal forsørge hende, som Mand.

Vil Du endnu et Beviis, at vi kunne være rolige? Saa inderlig jeg end elsker Bertha, saa søsterlig hun hos vor gamle Skovrider end alle disse Maaneder omgaaes mig, saa umiskiændelig hendes fordelagtige Mening om mig fremskinner af det aabne, ukunstlede, rene og skiønne Hierte, har jeg dog endnu ikke med eet Ord yttret hende min Kiærlighed, ikke begiært hendes Ja eller hendes Haand, ikke engang giort det mindste for at forvisse mig den, saalænge min Stilling her ikke var afgiort. Nu er den det, og nu er det Dig, min Barndoms og Ungdoms Ven, Dig, min anden Fader, jeg anmoder om at være min Forlover og Talsmand. Ja min Fader! kom Du ned i Dag og begiær Bertha til mig af hende selv, og af hendes veldædige Pleieforældre, og Alt, hvad Du i mit Navn lover, og tilsiger hende og dem, skal jeg engang for den alseende og retfærdige Guds Ansigt staae Dig til Ansvar for.

Din

Rudolph.

R. R.

Til Drømmen

St. Croix i Februar.

Dvæl, yndige Drøm!
Slyng dine duftende Arme
Om mig med Kiærligheds Varme:
Dvæl, yndige Drøm!

Jeg saae hendes Smiil,
Da hun det mørkeblaae Øie
Hævede blidt mod det Høie
Med Elskovens Ild.

Det slog, o, for mig,
Hendes det elskende Hierte;
Glemt var al Fortidens Smerte,
Elvina, hos dig!

O salige Drøm!
Bortviist i trøllende Slummer
Skilsmissens tærende Kummer:
Dvæl, yndige Drøm!

L. A. Abrahamson.

Svanesang
St. Croix under den lodrette Soel.

Snart maaskee skal mørken Jord,
Hvor ei Fryd, ei Glæde boer,
Skiule mit det blege Lig;
Ingen her begræde mig.

Langt fra dem, dem jeg er kier,
Ene, ak, saa ene her;
Langt fra elskte Fødeland
Trindt omspændt af Solens Brand.

Blomsten visner, veires hen,
Heden Sand omhvirvler den.
Paa min Grav, ved øde Vei,
Spirer ingen Glemmigei.

Aldrig dette Øie seer
Eder, Elskte, aldrig meer,
Snarlig visnes hen min Aand,
Harpen synker af min Haand.

Da min Skiæbne, mørk og sort,
Drev mig langt fra Eder bort;
Mindet, over skumle Sø,
Førte mig til elsket Ø.

Hvor jeg laae ved Moderbarm,
Hvor mig trylled' Elskovs Arm,
Der, hvor Venskabs Gud jeg fandt,
Der hvor Afskedstaaren randt.

Harpen var min sidste Fryd,
Thi skal og dens svage Lyd
Svæve did i Aftenluft
Eder nær med Vestens Duft.

Venlig lyde da den Sang,
Blid som Bedeklokkens Klang,
Som en Englestemme sød,
Hviske sagte, Han er død!

L. A. Abrahamson

Nattetanker.

(Aarets sidste Nat.)

Den sidste Time slog; snart synker Aaret —
Hvorhen? hvor gjemmes Timerne?
Hvor er, hvad var? I Intets Skiød henbaaret,
Dybt i Forglemmelse?

Skal Viisdoms Værk, og Kierlighedens Taarer,
Skal rene Glæde os Emiil
Doe hen, som Leeg af Tankeløse Daarer,
Som en Indbildnings Spil?

Hvad Viisdom? — Kierlighed der er; dybt føler det
mit Hierte;
Forlængsel uopfyldt, et evigt Savn;
Men Viisdom? hvilket fremmed Sagn mon lærte
En Dødelig det Navn?

Samvittighed, Pligt, Troskab, Retfærd, Orden —
Hvor mon dog disses dunkle Udspring er?
Hvo nævnede de Ord saa lydt paa Jorden,
At end de kiendes der?

Hvad lærer dog en Mand, at han fornægter
Naturens Stemme i sit Bryst?
De vilde Sandser at beherske mægter,
Og døe foruden Lyst? —

Hvad? og en Slægt, der Dødens Mærke bærer,
Som han, kiækt kalder denne Viis?
Og, før den synker hen, endnu den lærer
Sin Efterslægt hans Priis?

Du høie Lys, hvori sig Aanden fryder;
Du Kierlighed, som Hiertet smelter ved;
Du Heltens Kraft; I Himmelens stille Dyder,
Du rene Sieles Fred —

Afsindig, hvo endog kun kiøber Eder
For korteste Nydelse,
Med mindste Tab af Jordens usle Glæder,
I høie Himmelske!

Hvis Eders Dyrker ei I mægter tage
Til Eders lyse Boliger;
Hvis Retfærd aldrig kalder det tilbage,
Som er forsvundet her! — —

Der er en Gud! det Maal, hvorhen vi hige,
Er til, og varer ved;
Det er et Sandhedens og Dydens Rige,
Og Løn for Kiærlighed!

Vaagn af din lange skammelige Slummer —
Er du da skabt til Sandsers Træl? —
O vaagn fra Daarskab, vaagn fra slove Kummer,
Du høie Væsen, Siæl!

Først hæv du dig saa høit op over Jorden,
Som Tankens Flugt formaaer,
Og see omkring dig, hvor en anden Orden
Af Tingene bestaaer!

Her mørkner Taage Hellighedens Flamme,
Her iler Tidens Strømmen dig forbi!
Hist throner Gud, fra Slægt til Slægt, den samme,
Nødvendig, evig, fri.

Og aldrig slukkes Luen, han optænder —
O! thi, skiøndt her kun svagt,
Dybt i mit Væsens Inderste dog brænder
Hans Kiærlighed, hans Magt.

Forgiæves skulle alle Mørkets Hære
Til Kampen ruste sig,
De skulle evig ei det Liv fortære,
Som blusser høit i mig. —

Rull Tidens Strøm! jeg midt i dine Bølger.
Skal klippefast bestaae,
Mens Timen Timen hen i Intet følger,
Mens Aarene forgaae! —

Forgaae? Ja Tiderne forsvinde, glemmes!
Men det, som fyldte Aarene,
O! hver den Ting, som var, skal evig giemmes
Hos den Retfærdige;

Hos den Alvise, Hellige, Algode —
Brænd, Andagt, aldrig slukt!
Thi hver, som reen af Hiertet paa ham troede,
Skal see sin Troes Frugt.

Og derfor skal min Kraft med Alvor stræbe
At fremme her hans Værk;
Og salig Lyst kun tone fra min Læbe
I Lovsang, høi og stærk.

Og denne Jubel skal det ny Aar møde,
Med ydmyg Bøn foreent,
Bevar, o Gud, min Vandel uden Brøde,
Mit Hierte reent!

J. P. Mynster.

Indhold.

Abrahamson H. W. F., Capitain. Side
Selskabssang 74

Abrahamson L. A. . . . . . .
Til Drømmen 137
Svanesang 138

Ewald Joh. . . . . . .
Nytaarshelsen fra en Datter til sin Fader 17
Et andet ligeledes 20
Ved en elsket Religionslærers Død . . . 49
Til en Moders Fødselsdag fra en Datter. 78
(Fire Anecdota udtagne af hans Papirer.)

Liebenberg, Slotspræst.
Til vor bortreisende Broder Pawels . . 64

Michelsen, Præst ved Holmens Menighed.
Til Velgiorenhed 28

Møller T., Cand. Theol.
Edvard til Eline 30

Mynster J. P., Præst i Spiellerup.
Romance 46
Nattetanker Aarets sidste Nat 139

Oehlenschlæger A.
Gravminde 44
Hiemvee 55

Sagen L., Lærer ved Bergens Latinskole.
Landliv 22
Efter en oldskottisk Sang 25
Liden Helga 67
Efter den græske Anthologie 75
Sang 76

Thaarup Th.
Prolog til et dram. Selskabs 25 Aarsfestid. 60
Hymenæe 83

Vadum J., Justitsraad.
Til Doris 71
(Af hans efterladte Papirer.)

Zetlitz J., Præst i Vig-dahl.
Kysset 24
(Af hans snart udkommende Alkoran.)

Udgiveren K. L. Rahbek.
Sang ved et dram. Selskabs 25 Aars Fest 62
Minnehold, en Fortælling i et Brev . . 85

125.

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

Frederiksberg Kommunes Biblioteker
461828663